

Dziennik Urzędowy C 170

Unii Europejskiej

Tom 50

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

21 lipca 2007

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
	IV <i>Zawiadomienia</i>	
	ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ	
	Trybunał Sprawiedliwości	
2007/C 170/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 155 z 7.7.2007.	1
	V <i>Ogłoszenia</i>	
	POSTĘPOWANIA SĄDOWE	
	Trybunał Sprawiedliwości	
2007/C 170/02	Sprawa C-156/04: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 83/182/EWG — Czasowy przywóz środków transportu — Zwolnienia od podatku — Miejsce stałego pobytu w państwie członkowskim)	2
2007/C 170/03	Sprawa C-170/04: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 czerwca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen) — Klas Rosengren, Bengt Morelli, Hans Särman, Mats Åkerström, Åke Kempe, Anders Kempe, Mats Kempe, Björn Rosengren, Martin Lindberg, Jon Pierre, Tony Staf przeciwko Riksåklagaren (Swobodny przepływ towarów — Artykuły 28 WE, 30 WE i 31 WE — Przepisy krajowe ustanawiające zakaz przywozu napojów alkoholowych przez jednostki — Norma dotycząca istnienia i funkcjonowania szwedzkiego monopolu w zakresie wprowadzania do obrotu napojów alkoholowych — Ocena — Środek spreczny z art. 28 WE — Uzasadnienie względami ochrony zdrowia i życia ludzi — Kontrola proporcjonalności)	2

2007/C 170/04	Sprawa C-178/05: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 69/335/EWG — Podatki pośrednie od gromadzenia kapitału — Podatek kapitałowy — Harmonizacja wyczerpująca — Uregulowanie krajowe przewidujące opodatkowania każdego przeniesienia siedziby, o ile dana spółka nie podlega opodatkowaniu podatkiem kapitałowym w państwie członkowskim pochodzenia — Uregulowanie krajowe przewidujące zwolnienie od podatku spółdzielni rolniczych i ich stowarzyszeń oraz konsorcjów każdego rodzaju — Uregulowanie krajowe przewidujące zwolnienie od podatku współwłasności statków, konsorcjów żeglugi i spółek żeglugi każdego rodzaju — Zwalczenie unikania opodatkowania — Nadużycie prawa — Ograniczenie skutków wyroku w czasie)	3
2007/C 170/05	Sprawy połączone od C-222/05 do C-225/05: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 czerwca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven — Niderlandy) — J. van der Weerd, Maatschap Van der Bijl, J.W. Schoonhoven (C-222/05), H. de Rooy sr., H. de Rooy jr. (C-223/05), Maatschap H. en J. van 't Oever, Maatschap F. van 't Oever en W. Fien, B. van 't Oever, Maatschap A. en J. Fien, Maatschap K. Koers en J. Stellingwerf, H. Koers, Maatschap K. en G. Polinder, G. van Wijhe (C-224/05), B.J. van Middendorp (C-225/05) przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (Rolnictwo — Zwalczenie pryszczyca — Dyrektywa 85/511/EWG — Podniesienie przez sąd krajowy z urzędu zarzutów wynikających z prawa wspólnotowego — Autonomia proceduralna — Zasady równoważności i skuteczności)	4
2007/C 170/06	Sprawa C-254/05: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 28 i 30 WE — Ograniczenia ilościowe w przywozie — Środki o skutku równoważnym — Systemy automatycznego wykrywania pożaru za pomocą czujek punktowych — Wymóg spełnienia krajowej normy — Krajowa procedura aprobaty technicznej)	4
2007/C 170/07	Sprawa C-334/05 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 czerwca 2007 r. — Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) przeciwko Shaker di L. Laudato & C. Sas, Limiñana y Botella, SL (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego zawierającego elementy słowne „Limoncello della Costiera Amalfitana” i „shaker” — Sprzeciw uprawnionego do słownego krajowego znaku towarowego LIMONCHELO)	5
2007/C 170/08	Sprawa C-335/05: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 czerwca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln — Niemcy) — Řízení Letového Provozu ČR, s.p. przeciwko Bundesamt für Finanzen (Trzynasta dyrektywa VAT — Artykuł 2 ust. 2 — GATS — Klauzula największego uprzywilejowania — Wykładnia wtórnego prawa wspólnotowego z uwzględnieniem umów międzynarodowych zawartych przez Wspólnotę)	5
2007/C 170/09	Sprawa C-362/05 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 czerwca 2007 r. — Jacques Wunenburger przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Służba publiczna — Awans — Postępowanie w sprawie naboru — Odrzucenie kandydatury wnoszącego odwołanie — Odwołanie ze stanowiska — Obowiązek uzasadnienia — Naruszenie prawa — Odwołanie wzajemne — Przedmiot sporu — Interes prawny)	6
2007/C 170/10	Sprawa C-50/06: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Obywatelstwo Unii — Swobodny przepływ obywateli państw członkowskich — Dyrektywa 64/221/EWG — Porządek publiczny — Uregulowania krajowe w kwestii wydalania — Wyroki karne — Wydalanie)	6
2007/C 170/11	Sprawa C-76/06 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 czerwca 2007 r. — Britannia Alloys & Chemicals Ltd. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Grzywny — Rok obrotowy właściwy dla ustalenia obrotu, na podstawie którego obliczana jest grzywna)	7

2007/C 170/12	Sprawa C-80/06: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 czerwca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Novara — Włochy) — Carp Snc di L. Moleri e V. Corsi, Associazione Nazionale Artigiani Legno e Arredamenti przeciwko Ecorad Srl (Dyrektywa 89/106/EWG — Wyroby budowlane — Procedura zaświadczenia zgodności — Decyzja Komisji 1999/93/WE — Bezpośrednia skuteczność horyzontalna — Wyłączenie)	7
2007/C 170/13	Sprawa C-278/06: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 czerwca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Manfred Otten przeciwko Landwirtschaftskammer Niedersachsen (Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3950/92 zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1256/1999 — Artykuł 7 ust. 2 — Wygaśnięcie umowy dzierżawy rolnej — Przejściowe nabycie ilości referencyjnej przez wydzierżawiającego nie będącego producentem mleka i nie zamierzającego nim zostać — Przeniesienie ilości referencyjnej na producenta za pośrednictwem państwowego biura sprzedaży w możliwie najkrótszym terminie)	8
2007/C 170/14	Sprawa C-102/05: Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 maja 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten — Szwecja) — Skatteverket przeciwko A, B (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Swobodny przepływ kapitału — Swoboda przedsiębiorczości — Podatki — Dywidendy z akcji wypłacane przez „spółkę o skoncentrowanym akcjonariacie” — „Zasada dotycząca wynagrodzeń” — Opodatkowanie takich dywidend jako dochodu z kapitału — Obliczanie zryczałtowanego zwrotu z inwestycji — Procent od zainwestowanego kapitału i od części wynagrodzeń — Oddział z siedzibą w państwie trzecim — Nieuwzględnianie wynagrodzeń pracowników tego oddziału)	8
2007/C 170/15	Sprawa C-99/07 P: Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2006 r. w sprawie T-150/06 Smanor i.in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 13 lutego 2007 r. przez Smanor SA, Huberta Ségaud i Monique Ségaud	9
2007/C 170/16	Sprawa C-202/07 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w powiększonym składzie) wydanego w dniu 30 stycznia 2007 r. w sprawie T-340/03 France Télécom SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 16 kwietnia 2007 r. przez France Télécom SA	9
2007/C 170/17	Sprawa C-214/07: Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	10
2007/C 170/18	Sprawa C-228/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 9 maja 2007 r. — Jörn Petersen przeciwko Arbeitsmarktservice Niederösterreich	10
2007/C 170/19	Sprawa C-231/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles w dniu 10 maja 2007 r. — Tiercé Ladbroke SA przeciwko państwu belgijskiemu	11
2007/C 170/20	Sprawa C-232/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles w dniu 10 maja 2007 r. — Derby SA przeciwko państwu belgijskiemu	11
2007/C 170/21	Sprawa C-233/07: Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	12
2007/C 170/22	Sprawa C-239/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas w dniu 14 maja 2007 r. — Julius Sabatauskas i in. przeciwko Parlamentowi Republiki Litewskiej	12
2007/C 170/23	Sprawa C-240/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 16 maja 2007 r. — Sony Music Entertainment (Germany) GmbH przeciwko Falcon Neue Medien Vertrieb GmbH	13

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2007/C 170/24	Sprawa C-241/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 21 maja 2007 r. — JK Otsa Talu OÜ przeciwko Põllumajanduse Registrite ja Informatsiooni Amet (PRIA)	13
2007/C 170/25	Sprawa C-242/07 P: Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 15 marca 2007 r. w sprawie T-5/07 Belgia przeciwko Komisji, wniesione w dniu 18 maja 2007 r. przez Królestwo Belgii	14
2007/C 170/26	Sprawa C-247/07: Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	15
2007/C 170/27	Sprawa C-248/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 23 maja 2007 r. — B.V. Trespa International przeciwko N.V. Nova Haven- en Vervoerbedrijf i B.V.B.A. Meadwestvaco Europe	15
2007/C 170/28	Sprawa C-251/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja) w dniu 29 maja 2007 r. — Gävle Kraftvärme AB przeciwko Länsstyrelsen i Gävleborgs län	15
2007/C 170/29	Sprawa C-254/07: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii	16
2007/C 170/30	Sprawa C-262/07 P: Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 19 marca 2007 r. w sprawie T-183/04 Tokai Europe GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 1 czerwca 2007 r. przez Tokai Europe GmbH	16
2007/C 170/31	Sprawa C-264/07: Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	17
2007/C 170/32	Sprawa C-267/07: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Słowenii	18
2007/C 170/33	Sprawa C-378/06: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 15 maja 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Belgia) — Clear Channel Belgium SA przeciwko Ville de Liège	18

Sąd Pierwszej Instancji

2007/C 170/34	Sprawy połączone od T-53/04 do T-56/04, T-58/04 i T-59/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 czerwca 2007 r. — Budějovický Budvar przeciwko OHMI — Anheuser-Busch (BUDWEISER) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego BUDWEISER — Oznaczenia pochodzenia zarejestrowane na podstawie Porozumienia lizbońskiego — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Odrzucenie sprzeciwu)	19
2007/C 170/35	Sprawy połączone T-57/04 i T-71/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 czerwca 2007 r. — Budějovický Budvar i Anheuser-Busch przeciwko OHIM (AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego zawierającego określenia „AB”, „genuine”, „budweiser” i „king of beers” — Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak towarowy BUDWEISER — Nazwy pochodzenia zarejestrowane na podstawie porozumienia lizbońskiego — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Częściowe uwzględnienie i częściowe odrzucenie sprzeciwu)	19

2007/C 170/36	Sprawy połączone od T-60/04 do T-64/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 czerwca 2007 r. — Budějovický Budvar przeciwko OHIM — Anheuser-Busch (BUD) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego BUD — Nazwa pochodzenia zarejestrowana na podstawie porozumienia lizbońskiego — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Odrzucenie sprzeciwu)	20
2007/C 170/37	Sprawa T-232/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 czerwca 2007 r. — Grecja przeciwko Komisji (EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wspólnotowy rejestr winnic — Decyzja nakazująca zwrot kwot wypłaconych tytułem zaliczki)	20
2007/C 170/38	Sprawa T-432/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 czerwca 2007 r. — Parlante przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2003 r. — Odmowa awansu — Przyznanie punktów awansu — Porównanie zasług — Równość traktowania — Ogólne przepisy wykonawcze do art. 45 regulaminu pracowniczego — Zarzut niezgodności z prawem — Ochrona uzasadnionych oczekiwań)	21
2007/C 170/39	Sprawa T-433/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 czerwca 2007 r. — Davi przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2003 r. — Odmowa awansu — Przyznanie punktów awansu — Porównanie zasług — Równość traktowania — Ogólne przepisy wykonawcze do art. 45 regulaminu pracowniczego — Zarzut niezgodności z prawem — Ochrona uzasadnionych oczekiwań)	21
2007/C 170/40	Sprawa T-442/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 czerwca 2007 r. — Walderdorff przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2003 r. — Odmowa awansu — Przyznanie punktów awansu — Porównanie zasług — Równość traktowania — Ogólne przepisy wykonawcze do art. 45 regulaminu pracowniczego — Zarzut niezgodności z prawem — Ochrona uzasadnionych oczekiwań)	21
2007/C 170/41	Sprawa T-105/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 czerwca 2007 r. — Assembled Investments (Proprietary) przeciwko OHIM — Waterford Wedgwood (WATERFORD STELLENBOSCH) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego WATERFORD STELLENBOSCH — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy WATERFORD — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa towarów — Brak komplementarności — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	22
2007/C 170/42	Sprawa T-167/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 czerwca 2007 r. — Grether przeciwko OHIM — Crisgo (FENNEL) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego graficznego znaku towarowego FENNEL — Wcześniejszy wspólnotowy słowny znak towarowy FENJAL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b), art. 73 zdanie drugie i art. 74 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 40/94)	22
2007/C 170/43	Sprawa T-190/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 czerwca 2007 r. — Sherwin-Williams przeciwko OHIM (TWIST & POUR) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie wspólnotowego słownego znaku towarowego TWIST & POUR — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Znak towarowy pozbawiony charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	23
2007/C 170/44	Sprawy połączone T-251/05 i T-425/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 czerwca 2007 r. — Mediocurso przeciwko Komisji (EFS — Kształcenie — Zmniejszenie pierwotnie przyznanej pomocy finansowej — Uzasadnienie — Zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań — Brak oczywiście błędnej oceny)	23

2007/C 170/45	Sprawa T-339/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 czerwca 2007 r. — MacLean-Fogg przeciwko OHIM (LOKTHREAD) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego LOKTHREAD — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94) 23	23
2007/C 170/46	Sprawa T-441/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 czerwca 2007 r. — IVG Immobilien przeciwko OHIM (I) (Wspólnotowy znak towarowy — Oznaczenia graficzne — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94) 24	24
2007/C 170/47	Sprawa T-207/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 czerwca 2007 r. — Europie przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego EUROPIG — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) i artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94) 24	24
2007/C 170/48	Sprawa T-97/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 maja 2007 r. — Gnemmi i Aguiar przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Postępowanie w sprawie oceny za okres 2001/2002 — Skarga oczywiście niedopuszczalna i oczywiście pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej) 24	24
2007/C 170/49	Sprawa T-112/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 maja 2007 r. — Sanz i in. przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Postępowanie w sprawie oceny za okres 2001/2002 — Skarga oczywiście niedopuszczalna i oczywiście pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej) 25	25
2007/C 170/50	Sprawa T-149/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 maja 2007 r. — Czigàny i in. przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Ocena za okres 2001/2002 — Skarga oczywiście niedopuszczalna i oczywiście pozbawiona podstawy prawnej) 25	25
2007/C 170/51	Sprawa T-164/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 maja 2007 r. — Wauthier et Deveen przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Postępowanie w sprawie oceny za okres 2001/2002 — Skarga oczywiście niedopuszczalna i oczywiście pozbawiona jakichkolwiek podstaw prawnych) 26	26
2007/C 170/52	Sprawa T-199/05: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 maja 2007 r. — Gnemmi przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Ocena za rok 2003 — Skarga oczywiście niedopuszczalna i oczywiście pozbawiona podstawy prawnej) 26	26
2007/C 170/53	Sprawa T-335/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 maja 2007 r. — Włochy przeciwko Komisji (Zdrowie zwierząt — Włoski rynek mięsa drobiowego — Odmowa przyjęcia przez Komisję wyjątkowych środków w celu złagodzenia skutków epidemii ptasiej grypy — Skarga na bezczynność — Zajęcie stanowiska kładącego kres bezczynności — Umorzenie postępowania) 26	26
2007/C 170/54	Sprawa T-167/07: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2007 r. — Far Eastern Textile przeciwko Radzie 27	27
2007/C 170/55	Sprawa T-168/07: Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2007 r. — Professional Tennis Registry przeciwko OHIM — Registro Profesional de Tenis (PTR PROFESSIONAL TENNIS REGISTRY) 27	27
2007/C 170/56	Sprawa T-170/07: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2007 r. — Opus Arte UK Ltd przeciwko OHIM — Arte (OPUS ARTE) 28	28

2007/C 170/57	Sprawa T-171/07: Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2007 r. — Avaya przeciwko OHIM — ZyXEL Communications (VANTAGE CNM)	29
2007/C 170/58	Sprawa T-172/07: Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2007 r. — Atlantic Dawn i in. przeciwko Komisji	29
2007/C 170/59	Sprawa T-173/07: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2007 r. — Reno Schuhcentrum przeciwko OHIM — Payless ShoeSource Worldwide (Payless ShoeSource)	30
2007/C 170/60	Sprawa T-177/07: Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2007 r. — Mediaset SpA przeciwko Komisji	31
2007/C 170/61	Sprawa T-178/07: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2007 r. — Euro- Information przeciwko OHIM CYBERHOME	31
2007/C 170/62	Sprawa T-179/07: Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2007 r. — ANVIL KNITWEAR przeciwko OHIM — Aprile e Aprile (Aprile)	32
2007/C 170/63	Sprawa T-181/07: Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2007 r. — Eurocopter przeciwko OHIM (STEADY-CONTROL)	32
2007/C 170/64	Sprawa T-182/07: Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2007 r. — Borco-Marken-Import Matthiesen przeciwko OHIM	33
2007/C 170/65	Sprawa T-184/07: Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2007 r. — Avon Products przeciwko OHIM (ANEW ALTERNATIVE)	33
2007/C 170/66	Sprawa T-185/08: Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2007 r. — Calvin Klein Trademark Trust przeciwko OHIM — Zafra Marroquineros (CK CREACIONES KENNYA)	34
2007/C 170/67	Sprawa T-186/07: Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2007 r. — Ashoka przeciwko OHIM (DREAM IT, DO IT)	34
2007/C 170/68	Sprawa T-188/07: Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2007 r. — Fastweb przeciwko Komisji	35
2007/C 170/69	Sprawa T-192/07: Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2007 r. — Comité de défense de la viticulture charentaise przeciwko Komisji	36
2007/C 170/70	Sprawa T-193/07: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Górażdże Cement przeciwko Komisji	36
2007/C 170/71	Sprawa T-195/07: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Lafarge Cement/Komisja	37
2007/C 170/72	Sprawa T-196/07: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Dyckerhoff Polska/Komisja	38
2007/C 170/73	Sprawa T-197/07: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Grupa Ożarów/Komisja	38
2007/C 170/74	Sprawa T-198/07: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Cementownia „Warta”/Komisja	39
2007/C 170/75	Sprawa T-199/07: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Cementownia „Odra”/Komisja	39
2007/C 170/76	Sprawa T-203/07: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Cemex Polska/Komisja	40
2007/C 170/77	Sprawa T-204/07: Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2007 r. — Włochy przeciwko Komisji	40
2007/C 170/78	Sprawa T-205/07: Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2007 r. — Włochy przeciwko Komisji	41

2007/C 170/79	Sprawa T-206/07: Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2007 r. — Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware przeciwko Radzie	41
Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej		
2007/C 170/80	Sprawa F-121/05: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 14 czerwca 2007 r. — De Meerleer przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Konkurs otwarty — Niedopuszczenie do egzaminów pisemnych — Doświadczenie zawodowe — Obowiązek uzasadnienia — Powiadomienie o decyzji komisji konkursowej — Żądanie ponownego przeegzaminowania)	42
2007/C 170/81	Sprawa F-46/07: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2007 r. — Tzirani przeciwko Komisji	42
2007/C 170/82	Sprawa F-47/07: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2007 r. — Behmer przeciwko Parlamentowi	43
2007/C 170/83	Sprawa F-51/07: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2007 r. — Bui Van przeciwko Komisji	43

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

(2007/C 170/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Dz.U. C 129 z 9.6.2007.

Dz.U. C 117 z 26.5.2007.

Dz.U. C 96 z 28.4.2007.

Dz.U. C 95 z 28.4.2007.

Dz.U. C 82 z 14.4.2007.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 czerwca 2007 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice
Greckiej

(Sprawa C-156/04) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Dyrektywa 83/182/EWG — Czasowy przywóz środków trans-
portu — Zwolnienia od podatku — Miejsce stałego pobytu
w państwie członkowskim)

(2007/C 170/02)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele:
M. Patakia i D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: P. Mylonopoulos i I. Pouli, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naru-
szenie art. 90 WE oraz dyrektywy Rady 83/182/EWG z dnia
28 marca 1983 r. w sprawie zwolnień podatkowych we Wspól-
nocie, dotyczących niektórych środków transportu czasowo
wwożonych do jednego państwa członkowskiego z innego
państwa członkowskiego (Dz.U. L 105, str. 59) — Czasowy
użytek na terytorium Grecji pojazdów zarejestrowanych w
innym państwie członkowskim — Stosowanie przepisów
celnych dotyczących pojazdów pochodzących z państw trzecich

Sentencja

1) Utrzymując w mocy:

- art. 18 część A ust. 1 ustawy 2682/1999, zgodnie z którym
w przypadku posiadania lub używania na terytorium Grecji
pojazdu zarejestrowanego w innym państwie członkowskim
przez osobę fizyczną mającą miejsce stałego pobytu w Grecji
nie wszczyna się przewidzianego jako zasadę postępowania
karnego, jeżeli zainteresowana osoba wniesie nałożoną opłatę
rejestracyjną i zrzeknie się jednocześnie przewidzianych w prawie
krajowym środków zaskarżenia aktu, na mocy którego nałożono
tę opłatę, oraz

- art. 18 część C tej samej ustawy, zgodnie z którym w przypadku
nałożenia grzywien dokonywane jest jednocześnie czasowe
zajęcie pojazdów, a ich wydanie następuje po zapłaceniu grzy-
wien i ewentualnych innych należnych opłat,

Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na
mocy dyrektywy Rady 83/182/EWG z dnia 18 marca 1983 r.
w sprawie zwolnień podatkowych we Wspólnocie, dotyczących
niektórych środków transportu czasowo wwożonych do jednego
państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego.

- 2) Skarga zostaje oddalona w pozostałym zakresie.
3) Komisja Wspólnot Europejskich i Republika Grecka ponoszą własne
koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2004.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 czerwca 2007 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Högsta domstolen) — Klas Rosengren,
Bengt Morelli, Hans Särman, Mats Åkerström, Åke Kempe,
Anders Kempe, Mats Kempe, Björn Rosengren, Martin
Lindberg, Jon Pierre, Tony Staf przeciwko Rikssåklagaren

(Sprawa C-170/04) ⁽¹⁾

(Swobodny przepływ towarów — Artykuły 28 WE, 30 WE i
31 WE — Przepisy krajowe ustanawiające zakaz przywozu
napojów alkoholowych przez jednostki — Norma dotycząca
istnienia i funkcjonowania szwedzkiego monopolu w zakresie
wprowadzania do obrotu napojów alkoholowych — Ocena —
Środek spreczny z art. 28 WE — Uzasadnienie względami
ochrony zdrowia i życia ludzi — Kontrola proporcjonalności)

(2007/C 170/03)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Klas Rosengren, Bengt Morelli, Hans Särman, Mats Åkerström, Åke Kempe, Anders Kempe, Mats Kempe, Björn Rosengren, Martin Lindberg, Jon Pierre, Tony Staf

Strona pozwana: Riksåklagaren

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Högsta domstolen — Wykładnia art. 28, 30 i 31 WE — Przepisy krajowe dotyczące krajowego monopolu w zakresie sprzedaży detalicznej napojów alkoholowych, które wykluczają bezpośredni przywóz takich napojów przez jednostki.

Sentencja

1) Przepis krajowy zabraniający jednostkom dokonywania przywozu napojów alkoholowych, taki jak przepis zawarty w art. 2 akapit pierwszy działu czwartego ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. w sprawie napojów alkoholowych, powinien być oceniany w świetle art. 28 WE, a nie w świetle art. 31 WE.

2) Środek zabraniający jednostkom dokonywania przywozu napojów alkoholowych, taki jak ten, który wynika z art. 2 akapit pierwszy działu czwartego ustawy w sprawie napojów alkoholowych, stanowi ograniczenie ilościowe w przywozie w rozumieniu art. 28 WE, nawet jeżeli ustawa ta zobowiązuje właściciela monopolu w zakresie sprzedaży detalicznej do dostarczenia, a zatem w odpowiednich przypadkach przywozu rzeczonych napojów na zamówienie.

3) Środek zabraniający jednostkom dokonywania przywozu napojów alkoholowych, taki jak ten, który wynika z art. 2 akapit pierwszy działu czwartego ustawy w sprawie napojów alkoholowych:

— jako niezdatny do realizacji celu, jakim jest ogólne ograniczenie spożycia alkoholu, oraz

— jako nieproporcjonalny dla realizacji celu, jakim jest ochrona młodzieży przed negatywnymi skutkami tego spożycia,

nie może zostać uznany za uzasadniony, na podstawie art. 30 WE, względami ochrony zdrowia i życia ludzi.

(¹) Dz.U. C 156, 12.6.2004.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-178/05) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 69/335/EWG — Podatki pośrednie od gromadzenia kapitału — Podatek kapitałowy — Harmonizacja wyczerpująca — Uregulowanie krajowe przewidujące opodatkowania każdego przeniesienia siedziby, o ile dana spółka nie podlega opodatkowaniu podatkiem kapitałowym w państwie członkowskim pochodzenia — Uregulowanie krajowe przewidujące zwolnienie od podatku spółdzielni rolniczych i ich stowarzyszeń oraz konsorcjów każdego rodzaju — Uregulowanie krajowe przewidujące zwolnienie od podatku współwłasności statków, konsorcjów żeglugi i spółek żeglugi każdego rodzaju — Zwalczanie unikania opodatkowania — Nadużycie prawa — Ograniczenie skutków wyroku w czasie)

(2007/C 170/04)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: D. Triantafyllou, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: S. Chala i M. Tassopoulou, pełnomocnicy)

Interwenient po stronie pozwanej: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: N. Díaz Abad, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie dyrektywy Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz. U. L 249, str. 25) — Przeniesienie siedziby spółki — Zwolnienie z podatku kapitałowego dla spółdzielni rolniczych oraz przedsiębiorstw żeglugowych

Sentencja

1) Republika Grecka przyjmując uregulowanie dotyczące pobrania podatku kapitałowego w przypadku przeniesienia siedziby statutowej lub przeniesienia rzeczywistego centrum zarządzania spółki, jak również zwolnienia od tego podatku współwłasności statków, konsorcjów żeglugi i spółek żeglugi każdego rodzaju, naruszyła zobowiązania wynikające z dyrektywy Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. L 249, str. 25), zmienionej dyrektywą Rady 85/303/EWG z dnia 10 czerwca 1985 r.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 155 z 25.6.2005.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 czerwca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven — Niderlandy) — J. van der Weerd, Maatschap Van der Bijl, J.W. Schoonhoven (C-222/05), H. de Rooy sr., H. de Rooy jr. (C-223/05), Maatschap H. en J. van 't Oever, Maatschap F. van 't Oever en W. Fien, B. van 't Oever, Maatschap A. en J. Fien, Maatschap K. Koers en J. Stellingwerf, H. Koers, Maatschap K. en G. Polinder, G. van Wijhe (C-224/05), B.J. van Middendorp (C-225/05) przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawy połączone od C-222/05 do C-225/05) ⁽¹⁾

(Rolnictwo — Zwalczanie pryszczy — Dyrektywa 85/511/EWG — Podniesienie przez sąd krajowy z urzędu zarzutów wynikających z prawa wspólnotowego — Autonomia proceduralna — Zasady równoważności i skuteczności)

(2007/C 170/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: J. van der Weerd, Maatschap Van der Bijl, J.W. Schoonhoven (C-222/05), H. de Rooy sr., H. de Rooy jr. (C-223/05), Maatschap H. en J. van 't Oever, Maatschap F. van 't Oever en W. Fien, B. van 't Oever, Maatschap A. en J. Fien, Maatschap K. Koers en J. Stellingwerf, H. Koers, Maatschap K. en G. Polinder, G. van Wijhe (C-224/05), B.J. van Middendorp (C-225/05)

Strona pozwana: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym - College van Beroep voor het bedrijfsleven - Wykładnia dyrektywy Rady 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 r. wprowadzającej wspólnotowe środki w sprawie zwalczania pryszczy (Dz.U. L 315, str. 11) — Artykuł 11 ust. 1 tiret pierwsze w związku z art. 13 ust. 1 tiret drugie oraz załącznik B — Bezpośredni skutek — Laboratorium niewskazane w załączniku B — Zakres swobodnego uznania władz krajowych

Sentencja

Prawo wspólnotowe nie nakłada, w postępowaniu takim, jak zawiste przed sądem krajowym, na ten sąd obowiązku podniesienia z urzędu zarzutu opartego na naruszeniu przepisów prawa wspólnotowego, ponieważ nie wymaga tego ani zasada równoważności, ani skuteczności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 193 z 6.8.2005.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-254/05) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 28 i 30 WE — Ograniczenia ilościowe w przywozie — Środki o skutku równoważnym — Systemy automatycznego wykrywania pożaru za pomocą czujek punktowych — Wymóg spełnienia krajowej normy — Krajowa procedura aprobaty technicznej)

(2007/C 170/06)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: B. Stromsky, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (Przedstawiciel: M. Wimmer, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 28 WE — Przepisy krajowe stawiające wymóg, aby systemy automatycznego wykrywania pożaru za pomocą czujek punktowych, legalnie wyprodukowane lub wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim i nieopatrzone oznakowaniem „CE” były zgodne z belgijską normą krajową oraz poddawane procedurze aprobaty technicznej, w ramach której poddawane są badaniom i kontroli przeprowadzonym już w innym państwie członkowskim.

Sentencja

1) Wymagając, by systemy automatycznego wykrywania pożaru za pomocą czujek punktowych, legalnie wyprodukowane lub wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim, niemające oznakowania CE:

- spełniały belgijską normę NBN S 21-100 dotyczącą projektowania ogólnych systemów automatycznego wykrywania pożaru za pomocą czujek punktowych z września 1986 r., w brzmieniu zmienionym uzupełnieniem nr 2 z sierpnia 1996 r.,
- podlegały aprobacie technicznej wydawanej przez BOSEC (Belgian Organisation for Security Certification), przy czym przeszkoda ta jest tym bardziej uciążliwa ze względu na nieproporcjonalne koszty wiążące się z tą aprobatą oraz
- poddane były badaniom i kontroli w ramach aprobaty technicznej, które zasadniczo powielają kontrole przeprowadzone już w ramach innych procedur w innym państwie członkowskim,

Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 28 WE.

2) Królestwo Belgii pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 20.8.2005.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 czerwca 2007 r. — Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) przeciwko Shaker di L. Laudato & C. Sas, Limiñana y Botella, SL

(Sprawa C-334/05 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego zawierającego elementy słowne „Limoncello della Costiera Amalfitana” i „shaker” — Sprzeciw uprawnionego do słownego krajowego znaku towarowego LIMONCHELO)

(2007/C 170/07)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Montalto i P. Bullock, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Shaker di L. Laudato & C. Sas (przedstawiciel: adwokat F. Sciaudone), Limiñana y Botella SL

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) wydanego w dniu 15 czerwca 2005 r. w sprawie T-7/04 Shaker di Laudato & C. Sas przeciwko OHIM, w którym Sąd stwierdził nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM nr R 933/2002-2 z dnia 24 października 2003 r. oddalającej odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów, w której odmówiono częściowo rejestracji graficznego znaku towarowego „Limoncello della Costiera Amalfitana” w wyniku sprzeciwu wniesionego przez uprawnionego do słownego krajowego znaku towarowego „LIMONCHELO” dla niektórych towarów z klasy 33

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie T-7/04 Shaker przeciwko OHIM — Limiñana y Botella (Limoncello della Costiera Amalfitana shaker) uchyla się.
- 2) Sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich.

- 3) Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 26.11.2005.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 czerwca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln — Niemcy) — Řízení Letového Provozu ČR, s.p. przeciwko Bundesamt für Finanzen

(Sprawa C-335/05) ⁽¹⁾

(Trzynasta dyrektywa VAT — Artykuł 2 ust. 2 — GATS — Klauzula największego uprzywilejowania — Wykładnia wtórnego prawa wspólnotowego z uwzględnieniem umów międzynarodowych zawartych przez Wspólnotę)

(2007/C 170/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Köln

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Řízení Letového Provozu ČR s.p.

Strona pozwana: Bundesamt für Finanzen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Köln — Wykładnia art. 2 ust. 2 dyrektywy 86/560/EWG: trzynastej dyrektywy Rady 86/560/EWG z dnia 17 listopada 1986 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium Wspólnoty (Dz.U. L 326, str. 40) — Możliwość uzależnienia zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikowi mającemu siedzibę na terytorium państwa trzeciego będącego członkiem WTO od warunku istnienia wzajemności w stosunkach z tym państwem — Zgodność z klauzulą największego uprzywilejowania zawartą w art. II ust. 1 Układu ogólnego w sprawie handlu usługami (GATS) — Interpretacja zgodna z dyrektywą

Sentencja

Artykuł 2 ust. 2 trzynastej dyrektywy Rady 86/560/EWG z dnia 17 listopada 1986 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium Wspólnoty musi być interpretowany w ten sposób, że zawarte w nim wyrażenie „państwa trzecie” obejmuje wszystkie państwa trzecie oraz, że przepis ten nie wpływa na możliwość przestrzegania przez państwa członkowskie zobowiązań, jakie na nich ciąży na mocy umów międzynarodowych, takich jak Układ ogólny w sprawie handlu usługami (GATS), ani na odpowiedzialność za ich przestrzeganie.

(¹) Dz.U. C 315 z 10.12.2005.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 czerwca 2007 r.
— Jacques Wunenburger przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-362/05 P) (¹)

(Odwołanie — Służba publiczna — Awans — Postępowanie w sprawie naboru — Odrzucenie kandydatury wnoszącego odwołanie — Odwołanie ze stanowiska — Obowiązek uzasadnienia — Naruszenie prawa — Odwołanie wzajemne — Przedmiot sporu — Interes prawny)

(2007/C 170/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jacques Wunenburger (przedstawiciel: E. Boigelot, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i G. Berscheid, pełnomocnicy oraz V. Dehin, avocat)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 5 lipca 2005 r. w sprawie T-370/03 Wunenburger przeciwko Komisji, oddającego skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o odrzuceniu kandydatury wnoszącego odwołanie na stanowisko dyrektora w Dyrekcji „Afryka, Karaiby, Pacyfik”(AIDCO.C) oraz o powołaniu na to stanowisko innego kandydata.

Sentencja

- 1) Odwołanie wzajemne zostaje oddalone, a odwołanie główne zostaje w części odrzucone, w części oddalone.
- 2) J. Wunenburger zostaje obciążony kosztami związanymi z odwołaniem głównym.
- 3) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami związanymi z odwołaniem wzajemnym.

(¹) Dz.U. C 281 z 12.11.2005.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 czerwca 2007 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-50/06) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Obywatelstwo Unii — Swobodny przepływ obywateli państw członkowskich — Dyrektywa 64/221/EWG — Porządek publiczny — Uregulowania krajowe w kwestii wydalania — Wyroki karne — Wydalenie)

(2007/C 170/10)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. Condou-Durande i R. Troosters, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów (Przedstawiciele: H. G. Sevenster i M. De Grave, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie dyrektywy Rady 64/221/EWG z dnia 25 lutego 1964 r. w sprawie koordynacji specjalnych środków dotyczących przemieszczania się i pobytu cudzoziemców, uzasadnionych względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego (Dz.U. L 56, str. 850) — Ustawodawstwo krajowe mające zastosowanie do wszystkich bez różnicy cudzoziemców i nie uwzględniające szczególnej sytuacji obywateli Unii Europejskiej — Automatyczne powiązanie wyroku karnego ze środkiem w postaci wydalania

Sentencja

1) Nie stosując do obywateli Unii dyrektywy Rady 64/221/EWG z dnia 25 lutego 1964 r. w sprawie koordynacji specjalnych środków dotyczących przemieszczania się i pobytu cudzoziemców, uzasadnionych względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, lecz stosując do nich ogólne ustawodawstwo dotyczące cudzoziemców, które pozwala na regularne i automatyczne powiązanie wyroku karnego ze środkiem w postaci wydalenia, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy

2) Królestwo Niderlandów zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 96 z 22.4.2006.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 czerwca 2007 r. — Britannia Alloys & Chemicals Ltd. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-76/06 P) (¹)

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Grzywny — Rok obrotowy właściwy dla ustalenia obrotu, na podstawie którego obliczana jest grzywna)

(2007/C 170/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Britannia Alloys & Chemicals Ltd. (przedstawiciele: S. Mobley i M. Commons, Solicitors)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: pełnomocnik F. Castillo de la Torre)

Przedmiot

Odwołanie wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie T-33/02 Britannia Alloys & Chemicals Ltd przeciwko Komisji, w którym jako bezzasadne zostało oddalone żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C(2001)4237 wersja ostateczna z dnia 11 grudnia 2001 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (Sprawa COMP/E-1/37.027 — Fosforan cynku) lub, ewentualnie, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą — Naruszenie art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/62 — Naruszenie zasad równości i pewności prawa.

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Britannia Alloys & Chemicals Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 108 z 6.5.2006.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 czerwca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Novara — Włochy) — Carp Snc di L. Moleri e V. Corsi, Associazione Nazionale Artigiani Legno e Arredamenti przeciwko Ecorad Srl

(Sprawa C-80/06) (¹)

(Dyrektywa 89/106/EWG — Wyroby budowlane — Procedura zaświadczenia zgodności — Decyzja Komisji 1999/93/WE — Bezpośrednia skuteczność horyzontalna — Wyłączenie)

(2007/C 170/12)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale ordinario di Novara

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Carp Snc di L. Moleri e V. Corsi, Associazione Nazionale Artigiani Legno e Arredamenti

Strona pozwana: Ecorad Srl

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale ordinario di Novara — Wykładania art. 2 i 3 decyzji Komisji 1999/93/WE z dnia 25 stycznia 1999 r. w sprawie procedury zaświadczenia zgodności wyrobów budowlanych zgodnie z art. 20 ust. 2 dyrektywy Rady 89/106/EWG w zakresie drzwi, okien, okiennic, żaluzji, bram i powiązanych z nimi okuć budowlanych (Dz.U. L 29, str. 51) oraz załączników II i III do tej decyzji — Wytwarzanie drzwi antypanikowych przez wytwórców drzwi i okien, którzy nie przestrzegają procedury zaświadczenia zgodności ustanowionej w decyzji — Wyłączenie?

Sentencja

Jednostka w ramach postępowania dotyczącego odpowiedzialności umownej, w którym drugą stroną jest inna jednostka, nie może powołać się na naruszenie przez nią art. 2 i 3 decyzji Komisji 1999/93/WE z dnia 25 stycznia 1999 r. w sprawie procedury zaświadczenia zgodności wyrobów budowlanych zgodnie z art. 20 ust. 2 dyrektywy Rady 89/106/EWG w zakresie drzwi, okien, okiennic, żaluzji, bram i powiązanych z nimi okuć budowlanych oraz załączników II i III do tej decyzji.

(¹) Dz.U. C 131 z 3.6.2006.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 czerwca 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Manfred Otten przeciwko Landwirtschaftskammer Niedersachsen

(Sprawa C-278/06) (¹)

(Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3950/92 zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1256/1999 — Artykuł 7 ust. 2 — Wygaśnięcie umowy dzierżawy rolnej — Przejściowe nabycie ilości referencyjnej przez wydierżawiającego nie będącego producentem mleka i nie zamierzającego nim zostać — Przeniesienie ilości referencyjnej na producenta za pośrednictwem państwowego biura sprzedaży w możliwie najkrótszym terminie)

(2007/C 170/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Manfred Otten

Strona pozwana: Landwirtschaftskammer Niedersachsen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) z dnia 28 grudnia 1992 r. ustanawiającego dodatkową opłatę wyrównawczą w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 405, str. 1) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1256/1999 z dnia 17 maja 1999 r. (Dz.U. L 160, str. 73) — Przejście ilości referencyjnych na wydierżawiającego, który sam nie jest producentem w przypadku wygaśnięcia umowy dzierżawy obejmującej gospodarstwo trudniące się produkcją mleka

Sentencja

Artykuł 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3950/92 z dnia 28 grudnia 1992 r. ustanawiającego dodatkową opłatę wyrównawczą w sektorze mleka i przetworów mlecznych zmienionego przez rozporządzenie Rady (WE) nr 1256/1999 z dnia 17 maja 1999 r. należy interpretować w ten sposób, że przy wygaśnięciu umowy dzierżawy rolnej obejmującej gospodarstwo trudniące się produkcją mleka, związana z nim ilość referencyjna może ponownie przypaść wydierżawiającemu, jeżeli wydierżawiający nie będący producentem i nie zamierzający nim zostać, niezwłocznie przeniesie za pośrednictwem państwowego biura sprzedaży wskazaną ilość referencyjną na osobę trzecią, która jest producentem.

(¹) Dz.U. C 96 z 22.4.2006.

Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 maja 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten — Szwecja) — Skatteverket przeciwko A, B

(Sprawa C-102/05) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Swobodny przepływ kapitału — Swoboda przedsiębiorczości — Podatki — Dywidendy z akcji wypłacane przez „spółkę o skoncentrowanym akcjonariacie” — „Zasada dotycząca wynagrodzeń” — Opodatkowanie takich dywidend jako dochodu z kapitału — Obliczanie zryczałtowanego zwrotu z inwestycji — Procent od zainwestowanego kapitału i od części wynagrodzeń — Oddział z siedzibą w państwie trzecim — Nieuwzględnianie wynagrodzeń pracowników tego oddziału)

(2007/C 170/14)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Regeringsrätten

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Skatteverket

Strona pozwana: A, B

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Regeringsrätten — Wykładnia art. 56 WE i 58 WE — Opodatkowanie dywidend wypłacanych przez małe spółki akcyjne — Ulga podatkowa dotycząca zryczałtowanego zwrotu z zainwestowanego kapitału, która uwzględnia wynagrodzenia wypłacane przez spółkę i jej podmioty zależne lub oddziały, o ile wynagrodzenia te podlegają opodatkowaniu w Szwecji — Uwzględnienie wynagrodzeń wypłacanych przez oddział z siedzibą w państwie trzecim

Sentencja

Przepis krajowy, który — w ramach opodatkowania dywidend z akcji jako dochodów z kapitału do wysokości zryczałtowanego zwrotu z inwestycji obliczanego jako określony procent podstawy obejmującej poza kapitałem zainwestowanym przez akcjonariusza część wynagrodzeń wypłacanych pracownikom spółki dokonującej podziału zysku — nie pozwala na uwzględnienie wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w oddziale tej spółki lub przez jej spółkę zależną z siedzibą w państwie trzecim, wpływa w istotny sposób na wykonywanie swobody podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w rozumieniu art. 43 i nast. WE. Nie można powoływać się na te ostatnie postanowienia w sytuacji związanej z podejmowaniem działalności przez spółkę z państwa członkowskiego w państwie trzecim.

(¹) Dz.U. C 106 z 30.4.2005.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2006 r. w sprawie T-150/06 Smanor i.in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 13 lutego 2007 r. przez Smanor SA, Huberta Ségaud i Monique Ségaud

(Sprawa C-99/07 P)

(2007/C 170/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Smanor SA, Hubert Ségaud i Monique Ségaud (przedstawiciele: adwokaci J.P Ekeu i L. Roques)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Postanowieniem z dnia 23 maja 2007 r. Trybunał (szósta izba) oddalił odwołanie i orzekł, że Smanor SA, Hubert Ségaud i Monique Ségaud poniosą swoje własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w powiększonym składzie) wydanego w dniu 30 stycznia 2007 r. w sprawie T-340/03 France Télécom SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 16 kwietnia 2007 r. przez France Télécom SA

(Sprawa C-202/07 P)

(2007/C 170/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: France Télécom SA, poprzednio Wanadoo Interactive SA (przedstawiciele: adwokaci O.W. Brouwer, H. Calvet, J. Philippe i T. Janssens)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawie T-340/03 France Télécom SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, oddalającego skargę na decyzję Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 16 lipca 2003 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 82 [CE] (sprawa COMP/38.233 — Wanadoo Interactive);
- w konsekwencji:
 - skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd lub;
 - wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie i poprzez stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 16 lipca 2003 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 82 [WE] (sprawa COMP/38.233 — Wanadoo Interactive), przychylenie się do żądań przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji;
 - obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi siedem zarzutów.

W pierwszym zarzucie stwierdza, że Sąd uchybił ciężącemu na nim obowiązкови uzasadnienia zarówno w odniesieniu do możliwości odzyskania strat, którą należało udowodnić, jak również w odniesieniu do prawa do dostosowania się do cen stosowanego przez konkurencyjne przedsiębiorstwa, czego Sąd nie uwzględnił bez wyjaśnień.

Z zarzucie drugim wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 82 WE poprzez odmówienie spółce Wanadoo prawa do dostosowania się w dobrej wierze do cen swoich konkurentów. Prawo to zostało potwierdzone zarówno w praktyce decyzyjnej Komisji i orzecznictwie Trybunału, jak i przez doktrynę i francuskie organy ochrony konkurencji i jest ono dla wnoszącej odwołanie jedynym środkiem umożliwiającym utrzymanie konkurencyjnej pozycji na rynku.

W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie stwierdza, że Sąd naruszył także art. 82 WE, nie odnosząc się krytycznie wobec metody wykorzystanej przez Komisję w celu obliczenia stopnia pokrycia kosztów, co jej zdaniem doprowadziło do zniekształcenia analizy drapieżności cen wymaganej przez Trybunał. Metoda zastosowana przez Komisję nie pozwalała bowiem na ustalenie, czy abonenci pozyskani przez Wanadoo w okresie ich abonamentu wytworzyli dla tej spółki zysk czy stratę.

W czwartym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 82 WE oraz ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, stwierdzając, że nie należy uwzględniać kosztów poniesionych i przychodów uzyskanych po przyjętym okresie naruszenia. To z powodu tego ograniczenia czasowego przychody i koszty uwzględnione przez Komisję doprowadziły bowiem do niesłusznego stwierdzenia, że popełniono naruszenie.

W zarzucie piątym wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył także art. 82 WE i ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, orzekając, że cena może być drapieżna nawet wówczas, gdy towarzyszy jej znaczne obniżenie udziału w rynku danego przedsiębiorstwa. Takiej ceny nie należy bowiem uznawać za mogącą prowadzić do wykluczenia konkurencyjnych przedsiębiorstw.

W szóstym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd, w odniesieniu do rzekomo planowanych drapieżnych cen, jednocześnie zniekształcił okoliczności faktyczne i wypaczył dowody przedstawione mu do oceny oraz naruszył art. 82 WE. Wymienione postanowienie wymaga bowiem, aby wskazać na plan wyeliminowania konkurencji, który można obiektywnie zidentyfikować, i w żadnym przypadku nie ogranicza się ono do czysto subiektywnego podejścia do pojęcia nadużycia pozycji dominującej.

Wreszcie, w zarzucie siódmym wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 82 WE nie tylko poprzez uznanie, że wykazanie możliwości odzyskania sobie strat nie było warunkiem wstępnym dla stwierdzenia praktyki drapieżnych cen, lecz również poprzez pomylenie udowodnienia przez Komisję możliwości odzyskania strat z udowodnieniem przez zainteresowane przedsiębiorstwo niemożności w tym względzie.

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-214/07)

(2007/C 170/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: C. Giolito, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie wykonując w wyznaczonym terminie decyzji Komisji z dnia 16 grudnia 2003 r. dotyczącej systemu pomocy wprowadzonego przez Francję w zakresie przejmowania przedsiębiorstw przeżywających trudności (pomoc państwa C(2003) 4636⁽¹⁾), Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 5 i

6 tej decyzji, art. 249 akapit czwarty traktatu WE oraz art. 10 traktatu WE;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi Komisja podnosi, że pozwana nie podjęła koniecznych kroków w celu zapewnienia niezwłocznego i skutecznego wykonania decyzji Komisji, ponieważ po trzech latach od jej wydania nie dokonano zwrotu pomocy bezprawnie przyznanej przez państwo francuskie. Komisja stwierdza, że taka sytuacja jest oczywiście niezgodna z przepisami art. 249 akapit czwarty traktatu WE oraz art. 14 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/99 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE⁽²⁾.

Komisja dodaje, że w odniesieniu do okresu po 1993 r. pozwana nie może powołać się na całkowitą niemożliwość wykonania decyzji z dnia 16 grudnia 2003 r. Po pierwsze, władze francuskie faktycznie nie podjęły bowiem działań w celu odzyskania spornej pomocy, a nakazy odzyskania nie zostały nawet wysłane do zobowiązanych. Po drugie, władze te nie mogą powołać się na trudności w zidentyfikowaniu beneficjentów tej pomocy, ponieważ jako organy podatkowe mogły z łatwością obliczyć kwoty zwolnienia od podatku, z jakich skorzystali ci beneficjenci.

Komisja stwierdza również, że w każdym razie z orzecznictwa Sądu wynika, że warunek całkowitej niemożliwości wykonania nie jest spełniony w przypadku, gdy pozwane państwo członkowskie ogranicza się do wskazania Komisji na trudności natury prawnej, politycznej lub praktycznej, jakie przedstawia wykonanie decyzji nakazującej odzyskanie pomocy, ale faktycznie nie podjęło ono żadnych kroków wobec tych przedsiębiorstw w celu odzyskania kwoty pomocy i nie zaproponowało Komisji alternatywnych sposobów wykonania decyzji, które umożliwiłyby pokonanie tych trudności.

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 108, str. 38.

⁽²⁾ Dz.U. L 83, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 9 maja 2007 r. — Jörn Petersen przeciwko Arbeitsmarktservice Niederösterreich

(Sprawa C-228/07)

(2007/C 170/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof (Austria).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jörn Petersen.

Strona pozwana: Arbeitsmarktservice Niederösterreich.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy świadczenie pieniężne z tytułu ubezpieczenia na wypadek bezrobocia, wypłacane, do czasu wydania decyzji w sprawie wniosku bezrobotnego ubiegającego się o przyznanie świadczenia z tytułu wystąpienia zdarzenia ubezpieczeniowego obniżonej zdolności do pracy bądź niezdolności do zarobkowania w ramach ustawowego ubezpieczenia emerytalno-rentowego lub wypadkowego, jako zaliczka na poczet przyszłych świadczeń i następnie od nich odliczane, przy czym dla jego przyznania wymaga się aby wnioskodawca miał status bezrobotnego i nabył ekspektatywę świadczenia, natomiast nie wymaga się aby wnioskodawca posiadał zdolność do pracy, wolę pracy i gotowość do podjęcia pracy, które są wymagane dla przyznania zasiłku dla bezrobotnych, a poza tym przyznawane tylko w przypadku, gdy okoliczności stanu faktycznego czynią prawdopodobnym przyznanie świadczenia z tytułu ustawowego ubezpieczenia emerytalno-rentowego lub wypadkowego, stanowi zasiłek dla bezrobotnych w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie⁽¹⁾ czy świadczenie z tytułu inwalidztwa w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia
- 2) W przypadku stwierdzenia w odpowiedzi na pytanie pierwsze, że przedmiotowe świadczenie stanowi zasiłek dla bezrobotnych w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71: Czy art. 39 WE stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, zgodnie z którym prawo do tego świadczenia — pomijając przypadek odstąpienia od zawieszenia wypłaty świadczenia na okres do trzech miesięcy na wniosek bezrobotnego uzasadniony szczególnymi okolicznościami — ulega zawieszeniu, gdy bezrobotny przebywa za granicą (w innym państwie członkowskim)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, str. 2.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles w dniu 10 maja 2007 r. — Tiercé Ladbroke SA przeciwko państwu belgijskiemu

(Sprawa C-231/07)

(2007/C 170/19)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

cour d'appel de Bruxelles.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Tiercé Ladbroke SA

Strona pozwana: państwo belgijskie.

Pytania prejudycjalne

Czy usługi świadczone przez przedstawiciela, działającego na rachunek dającego zlecenie wykonującego działalność w zakresie przyjmowania zakładów dotyczących wyścigów konnych i innych wydarzeń sportowych, polegające na tym, iż przedstawiciel przyjmuje zakłady w imieniu dającego zlecenie, rejestruje zakład, potwierdza jego przyjęcie poprzez wydanie klientowi biletu, zbiera pieniądze, wypłaca wygrane, ponosi wyłączną odpowiedzialność vis-à-vis dającego zlecenie za zarządzanie zebranymi pieniędzmi i ewentualną kradzież lub utratę pieniędzy, w zamian za co przedstawiciel ten otrzymuje wynagrodzenie w postaci prowizji od dającego zlecenie, są zwolnione z podatku VAT na podstawie art. 13 część B lit. d) pkt 3 szóstej dyrektywy, ⁽¹⁾ który zwalnia transakcje, łącznie z negocjacjami, dotyczące depozytu [...], płatności?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles w dniu 10 maja 2007 r. — Derby SA przeciwko państwu belgijskiemu

(Sprawa C-232/07)

(2007/C 170/20)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Bruxelles.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Derby SA.

Strona pozwana: Państwo belgijskie.

Pytania prejudycjalne

Czy usługi świadczone przez przedstawiciela, działającego na rachunek dającego zlecenie wykonującego działalność w zakresie przyjmowania zakładów dotyczących wyścigów konnych i innych wydarzeń sportowych, polegające na tym, iż przedstawiciel przyjmuje zakłady w imieniu dającego zlecenie, rejestruje zakład, potwierdza jego przyjęcie poprzez wydanie klientowi biletu, zbiera pieniądze, wypłaca wygrane, ponosi wyłączną odpowiedzialność vis-à-vis dającego zlecenie za zarządzenie zebranymi pieniędzmi i ewentualną kradzież lub utratę pieniędzy, w zamian za co przedstawiciel ten otrzymuje wynagrodzenie w postaci prowizji od dającego zlecenie, są zwolnione z podatku VAT na podstawie art. 13 część B lit. d) pkt 3 szóstej dyrektywy, ⁽¹⁾ który zwalnia transakcje, łącznie z negocjacjami, dotyczące depozytu [...], płatności?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1).

- przed wprowadzeniem do morza ścieki komunalne gminy Costa do Estoril poza sezonem kąpielowym nie zostały poddane przynajmniej obróbce wstępnej zgodnie z art. 3 decyzji 2001/720;
- dopuściła, iż wprowadzanie ścieków gminny Costa do Estoril ma negatywne skutki dla środowiska;
- obciążenie Republika Portugalii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Portgalia zwróciła się w 1999 r. do Komisji o zezwolenie na poddanie ścieków gminy Costa do Estoril wprowadzanych do Oceanu Atlantyckiego w pobliżu Āstuar des Tejo mniej dokładnej obróbce.

Po stwierdzeniu, że przesłanki zastosowania odstępstwa na podstawie dyrektywy 91/271/EWG ⁽²⁾ zostały spełnione, Komisja przychyliła się do wniosku Portugalii decyzją 2001/720.

Z odpowiedzi administracji portugalskiej na wezwanie i uzasadnioną opinię wynika, że Republika Portugalska nie zastosowała się do wspomnianych artykułów decyzji 2001/720.

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-233/07)

(2007/C 170/21)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán und P. Andrade)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Portugalska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 2, 3 i 5 decyzji Komisji 2001/720/WE z dnia 8 października 2001 r. w sprawie przyznania Portugalii zezwolenia na odstępstwo w odniesieniu do oczyszczania ścieków komunalnych gminy Costa do Estoril ⁽¹⁾ w ten sposób, że
- przed wprowadzeniem do morza ścieków komunalnych gminy Costa do Estoril nie poddała ich przynajmniej zaawansowanej obróbce wstępnej lub dezynfekcji zgodnie z art. 2 decyzji 2001/720;

⁽¹⁾ Dz.U. L 269, str. 14.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135, str. 40).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas w dniu 14 maja 2007 r. — Julius Sabatauskas i in. przeciwko Parlamentowi Republiki Litewskiej

(Sprawa C-239/07)

(2007/C 170/22)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Grupa członków Parlamentu Republiki Litewskiej, złożona z Juliusa Sabatauskasa, i in.

Strona pozwana: Parlament Republiki Litewskiej

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 20 dyrektywy 2003/54/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on państwa członkowskie do przyjęcia uregulowań, na mocy których każdy podmiot, o ile system elektroenergetyczny posiada „konieczną zdolność”, ma prawo swobodnego wyboru sieci elektroenergetycznej — przesyłowej lub dystrybucyjnej — do której ma mieć on dostęp, a operator danego systemu jest zobowiązany zapewnić temu podmiotowi dostęp do sieci?

⁽¹⁾ Dz.U. L 176, str. 37

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 16 maja 2007 r. — Sony Music Entertainment (Germany) GmbH przeciwko Falcon Neue Medien Vertrieb GmbH

(Sprawa C-240/07)

(2007/C 170/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca kasację: Sony Music Entertainment (Germany) GmbH

Strona pozwana: Falcon Neue Medien Vertrieb GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy czas ochrony przewidziany w dyrektywie 2006/116/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych (dyrektywa w sprawie czasu ochrony), przy spełnieniu warunków określonych w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy, ma zastosowanie także wówczas, gdy dany przedmiot ochrony nigdy nie był chroniony w państwie członkowskim, w którym ochrona jest poszukiwana?
2. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:
 - a) Czy przepisy państw członkowskich dotyczące ochrony uprawnionych niebędących obywatelami jednego z państw członkowskich Wspólnoty, stanowią przepisy krajowe w rozumieniu art. 10 ust. 2 dyrektywy w sprawie czasu ochrony?

- b) Czy zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy w sprawie czasu ochrony, czas ochrony przewidziany w dyrektywie znajduje zastosowanie także do przedmiotów ochrony, które w dniu określonym w art. 13 ust. 1 dyrektywy spełniały wprawdzie kryteria ochrony wynikające z dyrektywy Rady 92/100/EWG⁽²⁾ z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawa autorskiemu w zakresie własności intelektualnej, lecz do których prawa przysługują podmiotom niebędącym obywatelami jednego z państw członkowskich Wspólnoty?

⁽¹⁾ Dz.U. L 372, str. 12

⁽²⁾ Dz.U. L 346, str. 61

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 21 maja 2007 r. — JK Otsa Talu OÜ przeciwko Põllumajanduse Registrite ja Informatsiooni Amet (PRIA)

(Sprawa C-241/07)

(2007/C 170/24)

Język postępowania: estoński

Sąd krajowy

Riigikohus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: JK Otsa Talu OÜ

Strona pozwana: Põllumajanduse Registrite ja Informatsiooni Amet (PRIA)

Pytania prejudycjalne

1. Czy jest to zgodne z celami wsparcia w rozumieniu art. 22 do art. 24 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999⁽¹⁾ z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia
 - a) jeśli wsparcie może być przyznawane nadal tylko tym wnioskodawcom, w odniesieniu do których, w ramach odpowiedniego programu, już w ubiegłym roku budżetowym wydano decyzję o przyznaniu pomocy rolnośrodkowej (wsparcia metod produkcji rolniczej zaprojektowanych w celu ochrony środowiska i utrzymania terenów wiejskich) i na których ciążyą zobowiązania związane z tą formą pomocy,
- czy też

- b) jeśli w roku budżetowym wsparcie jest udzielane także nowym wnioskodawcom, którzy są gotowi zobowiązać się do produkcji w sposób przyjazny środowisku i którzy prowadzą produkcję w sposób spełniający odpowiednie wymogi?
2. Jeśli na pytanie pierwsze winna zostać udzielona ta druga odpowiedź, czy w przypadku, gdy w ramach realizacji programu okaże się, iż nie ma wystarczających środków budżetowych na udzielenie pomocy po raz pierwszy, czy art. 24 ust. 1 w związku z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 umożliwia państwu członkowskiemu
- a) zmianę pierwotnie obowiązujących przepisów i wymogów dotyczących wnioskowania o udzielenie pomocy rolnośrodowiskowej oraz jej przyznawania i wydanie przepisu, zgodnie z którym o udzielenie pomocy można wnioskować jedynie wtedy, gdy w ubiegłym roku budżetowym wydano decyzję o przyznaniu pomocy na rzecz wnioskodawcy, na którym z tego powodu ciąży aktualne zobowiązanie do produkcji w przyjazny sposób,
- czy też
- b) proporcjonalne obniżenie kwot pomocy dla wszystkich wnioskodawców, którzy spełniają wymogi przyznania pomocy rolnośrodowiskowej?

(¹) Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 80.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 15 marca 2007 r. w sprawie T-5/07 Belgia przeciwko Komisji, wniesione w dniu 18 maja 2007 r. przez Królestwo Belgii

(Sprawa C-242/07 P)

(2007/C 170/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Belgii (przedstawiciele: L. Van den Broeck, pełnomocnik, J.-P. Buyle i C. Steyaert, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego postanowienia;

- stwierdzenie, że skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez wnoszącego odwołanie przeciwko Komisji (sprawa T-5/07) jest dopuszczalna i w konsekwencji uwzględnienie żądań wnoszącego odwołanie podniesionych w skardze o stwierdzenie nieważności oraz, w stosownym przypadku, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi w celu wydania orzeczenia w przedmiocie skargi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego oraz postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżone postanowienie jest dotknięte błędem w uzasadnieniu, ponieważ, naruszając art. 111 regulaminu Sądu, Sąd przywołał orzecznictwo dotyczące przypadku lub dającego się usprawiedliwić błędowi nie wskazując powodów, dla których okoliczności przywołane przez skarżącego nie wypełniają znamion przypadku albo dającego się usprawiedliwić błędowi.

W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnosi następnie, że orzekając, iż kwestie związane z funkcjonowaniem organów skarżącego nie mogą same w sobie nadać błędowi charakteru błędowi dającego się usprawiedliwić, Sąd naruszył prawo stosując znamiona dającego się usprawiedliwić błędowi. Z orzecznictwa wspólnotowego dotyczącego dającego się usprawiedliwić błędowi wynika mianowicie, że zachodzić muszą szczególne okoliczności, przy czym nie mają znaczenia ramy, w których one zachodzą.

W ramach zarzutu trzeciego wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo, a co najmniej spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia, nie dokonując oceny jednego z argumentów podniesionych przez skarżącego, który dotyczył nadmiernego jego obciążenia wynikającego z odrzucenia wniesionej przez niego skargi jako niedopuszczalnej, podczas gdy skarżący wykazał w sprawie dużą staranność i w szczególności złożył skargę za pośrednictwem faksu odpowiednio długo przed upływem terminu na złożenie skargi.

W ramach zarzutu czwartego wnoszący odwołanie podnosi w końcu, że odrzucenie skargi ze względu na wniesienie jej po upływie terminu, mimo że uprzednio została ona zakomunikowana sekretarzowi w terminie za pośrednictwem faksu, jest niezgodne z zasadą proporcjonalności. Poszanowanie tej zasady wymaga jego zdaniem, aby skarga, która została złożona w sekretariacie w formie faksu, w terminie określonym w traktacie WE, nie była odrzucana jako niedopuszczalna, nawet, jeśli podpisany oryginał skargi wpłynął do sekretariatu po upływie 10 dni, ponieważ skarga ta wpłynęła w okresie 10 dni po ostatnim dniu, w którym możliwe było złożenie skargi w formie faksu.

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-247/07)

(2007/C 170/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Konstantinidis i D. Lawnumi, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2003/35/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającej w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG⁽²⁾ i 96/61/WE⁽³⁾, a w każdym razie nie przekazując przepisów tych do wiadomości Komisji, Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 6 przywołanej dyrektywy.
- obciążenie Zjednoczonego Królestwa kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 25 czerwca 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 156, str. 17.

⁽²⁾ Dz.U. L 175, str. 40.

⁽³⁾ Dz.U. L 257, str. 26.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 23 maja 2007 r. — B.V. Tresa International przeciwko N.V. Nova Haven- en Vervoerbedrijf i B.V.B.A. Meadwestvaco Europe

(Sprawa C-248/07)

(2007/C 170/27)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: B.V. Tresa International

Strona pozwana: N.V. Nova Haven- en Vervoerbedrijf i B.V.B.A. Meadwestvaco Europe

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy osobą, która dokonuje przywozu towarów lub która zleca dokonanie ich przywozu w celu dopuszczenia do swobodnego obrotu w rozumieniu art. 291 rozporządzenia wykonawczego do wspólnotowego kodeksu celnego⁽¹⁾, w wersji obowiązującej w okresie od dnia 1 lipca 1997 r. do dnia 15 maja 1998 r., jest także agent celny, który dokonuje zgłoszenia we własnym imieniu i na własny rachunek, czy tylko podmiot dokonujący przywozu, dla którego towary są przeznaczone?
- 2) Czy przeniesienie towarów wewnątrz Wspólnoty w rozumieniu art. 297 względnie art. 1a ma miejsce, gdy przywóz towarów do Unii ma miejsce w Antwerpii i są one następnie przewożone do Niderlandów, a jeśli tak, to czy osoba, o której mowa w art. 291 rozporządzenia [o którym mowa w pytaniu 1] musi w takim przypadku posiadać określone w tym przepisie pozwolenie?
- 3) Czy przez „beneficjenta przeniesienia” w rozumieniu art. 297 rozporządzenia [o którym mowa w pytaniu 1] należy rozumieć agenta celnego, który odprawia towary na rachunek właściwego podmiotu dokonującego przywozu z państwa trzeciego do Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celnny (Dz.U. 1993 L 253, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja) w dniu 29 maja 2007 r. — Gävle Kraftvärme AB przeciwko Länsstyrelsen i Gävleborgs län

(Sprawa C-251/07)

(2007/C 170/28)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gävle Kraftvärme AB

Strona pozwana: Länsstyrelsen i Gävleborgs län

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z dyrektywą 2000/76/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie spalania odpadów, w przypadku gdy elektrociepłownia składa się z kilku jednostek (pieców), każda z tych jednostek powinna zostać potraktowana oddzielnie czy też taką elektrociepłownię należy potraktować jako całość?
- 2) Czy w ramach wykładni dyrektywy urządzenie zbudowane w celu spalania odpadów, ale mające za główny cel wytwarzanie energii, należy klasyfikować jako spalarnię czy współspalarnię odpadów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 332, str. 91

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-254/07)

(2007/C 170/29)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r.⁽¹⁾ koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i

usług pocztowych, a przynajmniej nie informując o nich Komisji, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin wyznaczony na dostosowanie prawa krajowego do dyrektywy 2004/17/WE upłynął dnia 31 stycznia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, str. 1.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 19 marca 2007 r. w sprawie T-183/04 Tokai Europe GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 1 czerwca 2007 r. przez Tokai Europe GmbH

(Sprawa C-262/07 P)

(2007/C 170/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Tokai Europe GmbH (przedstawiciel: G. Kroemer, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie postanowienia wydanego przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w dniu 19 marca 2007 r. w sprawie T-183/04⁽¹⁾ oraz stwierdzenie dopuszczalności skargi;

— ewentualnie uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji o którym mowa w treści żądania głównego i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji,

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi w odwołaniu następujące zarzuty wynikające z naruszenia w zaskarżonym postanowieniu przepisów proceduralnych prawa wspólnotowego, które w negatywny sposób oddziaływało na jej interesy i miało rzeczywisty wpływ na treść zaskarżonej decyzji. Naruszenia te dotyczą poszanowania praw do obrony i postępowania dowodowego.

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd orzekł, iż rozstrzygnięcie w przedmiocie podniesionego przez Komisję zarzutu niedopuszczalności zapadnie w orzeczeniu kończącym postępowanie. Zdaniem wnoszącej odwołanie po przedstawieniu przez Komisję odpowiedzi na skargę Sąd zamknął procedurę pisemną wskazując, że strony zostaną poinformowane o dacie rozprawy w późniejszym terminie. Uznawszy, że rozprawa się odbędzie, a przede wszystkim mając na uwadze postanowienie Sądu w przedmiocie niedopuszczalności, wnosząca odwołanie nie wystąpiła z wnioskiem o uzupełnienie akt na podstawie art. 47 § 1 regulaminu Sądu. Jak twierdzi wnosząca odwołanie Sąd wydał ostatecznie zaskarżone postanowienie bez przeprowadzenia rozprawy, wbrew temu co zostało uprzednio wskazane.

Wnosząca odwołanie uznała, że w toku zapowiadanej rozprawy będzie mogła wykazać ponownie, że nie istniał na rynku żaden produkt porównywalny z kółkami metalowymi dostarczonymi przez japońską spółkę-matkę producentom w Hong-Kongu i Meksyku. Ponadto chciała ona ponownie wyjaśnić, że omawiane metalowe kółka nie były „krzesiwami” jak błędnie określiła je w odpowiedzi na skargę Komisja. Na rozprawie wnosząca odwołanie chciała również dodać, że kółka metalowe opisane w rozporządzeniu klasyfikacyjnym mogły być produkowane wyłącznie przez spółkę matkę w Japonii i że kółka te nie miały, wbrew temu co stwierdził Sąd w zaskarżonym postanowieniu, typowego charakteru. Wnosząca odwołanie zamierzała również podważyć twierdzenia Komisji, zgodnie z którymi nie jest ona wyłącznym importerem zapalnicy Tokai.

Jak wynika jednak z samej zaskarżonej decyzji, Sąd podjął argumentację przedstawioną przez Komisję w odpowiedzi na skargę dotyczącą zarzutu niedopuszczalności, nie stwarzając wnoszącej odwołanie możliwości podważenia na rozprawie przedstawionego przez Komisję stanu faktycznego, wbrew temu co zostało zapowiedziane. Wnosząca odwołanie uważa, że takie uchybienie stanowi naruszenie jej praw do obrony.

Ponadto wnosząca odwołanie uważa, że Sąd ma obowiązek ustalenia stanu faktycznego. W tym względzie nie musi on ograniczać się do zbadania stanu faktycznego wniesionej sprawy wyłącznie w oparciu o wnioski w zakresie środków dowodowych sformułowane przez strony ani do orzekania wyłączenie na podstawie dowodów proponowanych przez strony. Dlatego też Sąd nie tylko ma możliwość ale i obowiązek podjęcia działań z własnej inicjatywy w razie konieczności. Sąd powinien był zatem zbadać stan faktyczny przedstawiony w pismach wnoszącej odwołanie i zwrócić się w odpowiedni sposób do

stron o dostarczenie właściwych dokumentów i materiałów. Nie podejmując takich działań Sąd naruszył art. 64 § 3 lit. d) regulaminu.

(¹) Nie opublikowane.

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-264/07)

(2007/C 170/31)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Patakia i M. Konstantinidis)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE (¹) ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej w ten sposób, że do dnia 22 grudnia 2004 r. nie opracowała dla każdego obszaru dorzecza leżącego na jej terytorium analizy jego cech charakterystycznych, przeglądu wpływu działalności człowieka na stan wód powierzchniowych i podziemnych oraz analizy ekonomicznej korzystania z wód zgodnie ze specyfikacją techniczną na podstawie załącznika II i III, uchybiając w ten sposób swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 15 ust. 2 tej dyrektywy, ponieważ nie przedłożyła sprawozdań podsumowujących analizy wymagane na podstawie art. 5;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa 2000/60 weszła w życie w dniu 22 grudnia 2000 r. Na jej podstawie państwa członkowskie zobowiązane były do zakończenia analiz i przeglądu zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy najpóźniej do dnia 22 grudnia 2004 r. i przedłożyć Komisji sprawozdanie podsumowujące analizy, jak stanowi art. 25 ust. 2 dyrektywy, najpóźniej do dnia 22 marca 2005 r.

Władze greckie w odpowiedzi na wezwanie Komisji do usunięcia uchybienia przyznały, że art. 15 ust. 2 nie został zachowany i zobowiązały się przedłożyć wymagane sprawozdanie do czerwca 2006 r. Władze greckie nie odniosły się jednak do wypełnienia zobowiązań wynikających z art. 5 ust. 1 dyrektywy, chociaż Komisja w wezwaniu do usunięcia uchybienia poddała w wątpliwość fakt, że Republika Grecka wypełniła zobowiązania wynikające z tego artykułu.

Analiza sprawozdania, które w końcu zostało przekazane w czerwcu 2006 r., wykazała, że Republika Grecka jeszcze nie wypełniła swoich zobowiązań wynikających z art. 5 ust. 1 i art. 15 ust. 2 dyrektywy 2000/60.

(¹) Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Słowenii

(Sprawa C-267/07)

(2007/C 170/32)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: N. Yerrel i D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowenii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastoso-

wania się do dyrektywy 2004/50/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniającej dyrektywę Rady 96/48/WE w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości i dyrektywę 2001/16/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnej, a przynajmniej nie informując o nich Komisji, Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

— obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin dostosowania prawa krajowego do dyrektywy 2004/50/WE upłynął dnia 29 kwietnia 2006 r.

(¹) Dz.U. 164, str. 114.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 15 maja 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Belgia) — Clear Channel Belgium SA przeciwko Ville de Liège

(Sprawa C-378/06) (¹)

(2007/C 170/33)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 261 z 28.10.2006.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 czerwca 2007 r.
— Budějovický Budvar przeciwko OHMI — Anheuser-Busch (BUDWEISER)

(Sprawy połączone od T-53/04 do T-56/04, T-58/04 i T-59/04) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego BUDWEISER — Oznaczenia pochodzenia zarejestrowane na podstawie Porozumienia lizbońskiego — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Odrzucenie sprzeciwu)

(2007/C 170/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Budějovický Budvar, národní podnik (České Budějovice, Republika Czeska (przedstawiciel: F. Fajgenbaum, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: A. Folliard-Monguiral i I. de Medrano Caballero, pełnomocnicy)

Uczestnikami postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, występująca przed Sądem w charakterze interwenienta: Anheuser-Busch, Inc. (Saint Louis, Missouri, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: początkowo V. von Bomhard, A. Renck, A. Pohlmann, D. Ohlgart i B. Goebel, następnie V. von Bomhard, A. Renck, D. Ohlgart i B. Goebel, adwokaci)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności sześciu decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 grudnia 2003 r. (sprawy R 820/2001-2, R 822/2001-2, R 823/2001-2, R 921/2001-2, R 29/2002-2 i R 32/2002-2) dotyczących postępowań w sprawie sprzeciwu pomiędzy Budějovický Budvar, národní podnik a Anheuser-Busch, Inc.

Sentencja

- 1) Skargi w sprawach połączonych od T-53/04 do T-56/04, T-58/04 i T-59/04 zostają oddalone.
- 2) Budějovický Budvar, národní podnik zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 94 z 17.4.2004.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 czerwca 2007 r.
— Budějovický Budvar i Anheuser-Busch przeciwko OHIM (AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS)

(Sprawy połączone T-57/04 i T-71/04) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego zawierającego określenia „AB”, „genuine”, „budweiser” i „king of beers” — Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak towarowy BUDWEISER — Nazwy pochodzenia zarejestrowane na podstawie porozumienia lizbońskiego — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Częściowe uwzględnienie i częściowe odrzucenie sprzeciwu)

(2007/C 170/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-57/04: Budějovický Budvar, národní podnik (Czeskie Budziejowice, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat F. Fajgenbaum)

Strona skarżąca w sprawie T-71/04: Anheuser-Busch, Inc. (Saint Louis, Missouri, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: początkowo V. von Bomhard, A. Renck, A. Pohlmann, D. Ohlgart i B. Goebel, a następnie V. von Bomhard, A. Renck, D. Ohlgart i B. Goebel, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: A. Folliard-Monguiral i I. de Medrano Caballero, pełnomocnicy)

Uczestnikami postępowania przed Izbą Odwoławczą byli również, interwenienci przed Sądem: Anheuser-Busch, Inc. (w sprawie T-57/04) i Budějovický Budvar, národní podnik (w sprawie T-71/04)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 grudnia 2003 r. (sprawy (R 1024/2001-2 et R 1000/2001-2) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Budějovický Budvar, národní podnik a Anheuser-Busch, Inc.

Sentencja wyroku

1) W sprawie T-57/04:

- skarga zostaje oddalona;
- Budějovický Budvar, národní podnik zostaje obciążony kosztami postępowania.

2) W sprawie T-71/04:

- postępowanie umarza się;
- Anheuser-Busch, Inc. zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 94 z 17.4.2004.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 czerwca 2007 r.
— Budějovický Budvar przeciwko OHIM — Anheuser-Busch (BUD)

(Sprawy połączone od T-60/04 do T-64/04) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego BUD — Nazwa pochodzenia zarejestrowana na podstawie porozumienia lizbońskiego — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Odrzucenie sprzeciwu)

(2007/C 170/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Budějovický Budvar, národní podnik (Czeskie Budziejowice, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat F. Fajgenbaum)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: A. Folliard-Monguiral i I. de Medrano Caballero, pełnomocnicy)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Anheuser-Busch, Inc. (Saint Louis, Missouri, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: początkowo V. von Bomhard, A. Renck, A. Pohlmann, D. Ohlgart i B. Goebel, następnie V. von Bomhard, A. Renck, D. Ohlgart i B. Goebel, adwokaci)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności pięciu decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 grudnia 2003 r. (sprawy R 107/2003-2, R 111/2003-2, R 114/2003-2, R 115/2003-2 i R 122/2003-2) dotyczących postępowań w sprawie sprzeciwu

między Budějovický Budvar, národní podnik a Anheuser-Busch, Inc.

Sentencja wyroku

- 1) Skargi w sprawach połączonych od T-60/04 do T-64/04 zostają oddalone.
- 2) Budějovický Budvar, národní podnik zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 94 z 17.4.2004.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 czerwca 2007 r.
— Grecja przeciwko Komisji

(Sprawa T-232/04) (¹)

(EFOGR — Sekcja Gwarancji — Wspólnotowy rejestr winnic — Decyzja nakazująca zwrot kwot wypłaconych tytułem zaliczki)

(2007/C 170/37)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: V. Kontolaimos, I. Chalkias i S. Chala, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisji (przedstawiciele: M. Condou-Durande, pełnomocnik, wspierany przez adwokata N. Korogiannakisa)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2004/302/WE z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie udziału finansowego Wspólnoty w wydatkach poniesionych przez Grecję na ustanowienie wspólnotowego rejestru winnic (Dz.U. L 98, str. 57)

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 179 z 10.7.2004, (wcześniej sprawa C-218/04).

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 czerwca 2007 r.
— Parlante przeciwko Komisji**

(Sprawa T-432/04) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2003 r. — Odmowa awansu — Przyznanie punktów awansu — Porównanie zasług — Równość traktowania — Ogólne przepisy wykonawcze do art. 45 regulaminu pracowniczego — Zarzut niezgodności z prawem — Ochrona uzasadnionych oczekiwań)

(2007/C 170/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Walter Parlante (Enghien, Belgia) (przedstawiciel: L. Vogel, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i M. Velardo, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 5 lipca 2004 r. oddalającej zażalenie skarżącego na decyzję tego organu odmawiającą mu awansu do grupy C1 w postępowaniu w sprawie awansu za 2003 r. oraz, o ile to okaże się konieczne, decyzji której dotyczyło to zażalenie.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron pokryje koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 z 8.1.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 czerwca 2007 r.
— Davi przeciwko Komisji**

(Sprawa T-433/04) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2003 r. — Odmowa awansu — Przyznanie punktów awansu — Porównanie zasług — Równość traktowania — Ogólne przepisy wykonawcze do art. 45 regulaminu pracowniczego — Zarzut niezgodności z prawem — Ochrona uzasadnionych oczekiwań)

(2007/C 170/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Angela Davi (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: L. Vogel, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo J. Currall, następnie C. Berardis-Kayser i M. Velardo, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 2 lipca 2004 r. oddalającej zażalenie skarżącej na decyzję tego organu odmawiającą jej awansu do grupy C2 w postępowaniu w sprawie awansu za 2003 r. oraz, o ile to okaże się konieczne, decyzji której dotyczyło to zażalenie

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron pokryje koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 z 8.1.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 czerwca 2007 r.
— Walderdorff przeciwko Komisji**

(Sprawa T-442/04) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2003 r. — Odmowa awansu — Przyznanie punktów awansu — Porównanie zasług — Równość traktowania — Ogólne przepisy wykonawcze do art. 45 regulaminu pracowniczego — Zarzut niezgodności z prawem — Ochrona uzasadnionych oczekiwań)

(2007/C 170/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Andrea Walderdorff (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: L. Vogel, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo J. Currall, następnie C. Berardis-Kayser i M. Velardo, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 19 lipca 2004 r. oddalającej zażalenie skarżącej na decyzję tego organu odmawiającą jej awansu do grupy A4 w postępowaniu w sprawie awansu za 2003 r. oraz, o ile to okaże się konieczne, decyzji której dotyczyło to zażalenie

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron pokryje koszty własne.

(¹) Dz.U. C 6 z 8.1.2005.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 czerwca 2007 r.
— **Assembled Investments (Proprietary) przeciwko OHIM**
— **Waterford Wedgwood (WATERFORD STELLENBOSCH)**

(Sprawa T-105/05) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego WATERFORD STELLENBOSCH — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy WATERFORD — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa towarów — Brak komplementarności — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2007/C 170/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Assembled Investments (Proprietary) Ltd (Stellenbosch, Afryka Południowa) (przedstawiciele: adwokaci P. Hagmann i S. Ziegler)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Waterford Wedgwood plc (Waterford, Irlandia) (przedstawiciel: adwokat K. Manhaeve)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 grudnia 2004 r. (sprawa R 240/2004-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Waterford Wedgwood a Assembled Investments (Proprietary) Ltd.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 grudnia 2004 r. (sprawa R 240/2004-1).

- 2) Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i Waterford Wedgwood plc ponoszą, oprócz kosztów własnych, także koszty poniesione przez skarżącą.

(¹) Dz.U. C 115 z 14.5.2005.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 czerwca 2007 r.
— **Grether przeciwko OHIM — Crisgo (FENNEL)**

(Sprawa T-167/05) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego graficznego znaku towarowego FENNEL — Wcześniejszy wspólnotowy słowny znak towarowy FENJAL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b), art. 73 zdanie drugie i art. 74 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2007/C 170/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Grether AG (Binningen, Szwajcaria) (przedstawiciele: początkowo adwokaci V. von Bomhard, A. Pohlmann i A. Renck a następnie adwokaci V. von Bomhard, A. Pohlmann i T. Dolde)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: pełnomocnik A. Folliard-Monguiral)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Crisgo (Tajlandia) Co., Ltd (Samut-sakom, Tajlandia) (przedstawiciele: adwokaci A. Bensoussan, M. Haas i L. Tellier-Loniewski)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 października 2004 r. (sprawa R 250/2002-4) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Grether AG a Crisgo (Tajlandia) Co., Ltd.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 182 z 23.7.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 czerwca 2007 r.
— Sherwin-Williams przeciwko OHIM (TWIST & POUR)**

(Sprawa T-190/05) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie wspólnotowego słownego znaku towarowego TWIST & POUR — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Znak towarowy pozbawiony charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2007/C 170/43)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: The Sherwin-Williams Company (Cleveland, Ohio, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci E. Armijo Chávarri i A. Castán Pérez-Gómez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: pełnomocnik Ó. Mondéjar)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 lutego 2005 r. (sprawa R 755/2004 -2) dotyczącą wniosku o rejestrację oznaczenia TWIST & POUR jako wspólnotowego znaku towarowego

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) The Sherwin-Williams Company poniesie koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 9.7.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 czerwca 2007 r.
— Mediocurso przeciwko Komisji**

(Sprawy połączone T-251/05 i T-425/05) ⁽¹⁾

(EFS — Kształcenie — Zmniejszenie pierwotnie przyznanej pomocy finansowej — Uzasadnienie — Zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań — Brak oczywistej błędnej oceny)

(2007/C 170/44)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Mediocurso — Estabelecimento de Ensino Particular, SA (Lisbona, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci C. Botelho Moniz i E. Maia Cadete)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Andrade i A. Weimar, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności po pierwsze decyzji Komisji C(2005) 1236 z dnia 14 kwietnia 2005 r. dotyczącej zmniejszenia pomocy finansowej przyznanej na mocy decyzji C(89) 0570 z dnia 22 marca 1989 r., a po drugie decyzji Komisji C(2005) 3557 z dnia 13 września 2005 r. dotyczącej zmniejszenia pomocy finansowej przyznanej na mocy decyzji C(89) 0570 z dnia 22 marca 1989 r.

Sentencja

- 1) Sprawy T-251/05 i T-425/05 zostały połączone dla celów wydania wyroku.
- 2) Skargi zostają oddalone.
- 3) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 3.9.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 12 czerwca 2007 r.
— MacLean-Fogg przeciwko OHIM (LOKTHREAD)**

(Sprawa T-339/05) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego LOKTHREAD — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2007/C 170/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: MacLean-Fogg Co. (Mundelein, Illinois, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci S. Prückner i A. Franke)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (przedstawiciel: Ó. Mondéjar, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 czerwca 2005 r. (sprawa R 1122/2004-1) dotyczącą rejestracji słownego znaku towarowego LOKTHREAD jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) MacLean-Fogg Co. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 296 z 26.11.2005.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 czerwca 2007 r. — IVG Immobilien przeciwko OHIM (I)

(Sprawa T-441/05) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Oznaczenia graficzne — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2007/C 170/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: IVG Immobilien AG (Bonn, Niemcy) (przedstawiciele: A. Okonek i U. Karpenstein, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 1 września 2005 r. (sprawa R 559/2004-4) dotyczącą wniosku o rejestrację oznaczenia graficznego I w charakterze wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 1 września 2005 r. (sprawa R 559/2004-4).
- 2) OHIM pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez IVG Immobilien AG.

(¹) Dz.U. C 60 z 11.3.2006.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 czerwca 2007 r. — Europie przeciwko OHIM

(Sprawa T-207/06) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego EUROPIG — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) i artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2007/C 170/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Europig S A. (Josselin, Francja) (przedstawiciel: adwokat D. Masson)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: pełnomocnik A. Folliard-Monguiral)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 31 maja 2006 r. (sprawa R 1425/2005-4) dotyczącą wniosku o zgłoszenie słownego znaku EUROPIG jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 261 z 28.1.2006.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 maja 2007 r. — Gnemmi i Aguiar przeciwko Komisji

(Sprawa T-97/04) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Postępowanie w sprawie oceny za okres 2001/2002 — Skarga oczywiście niedopuszczalna i oczywiście pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej)

(2007/C 170/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Laura Gnemmi (Hünsdorf, Luksemburg) i Eugénia Aguiar (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: początkowo G. Bounéou i F. Frabetti, następnie F. Frabetti, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i H. Krämer, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności, tytułem roszczenia głównego, postępowania w sprawie oceny za okres 2001/2002 w części dotyczącej skarżących, a tytułem żądania ewentualnego — sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej skarżących z tego postępowania

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako w części oczywiście bezzasadna, a w pozostałej części oczywiście pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej
- 2) Skarżący poniosą swoje własne koszty

(¹) Dz.U. C 106 z 30.4.2004.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 maja 2007 r. — Sanz i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-112/04) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Postępowanie w sprawie oceny za okres 2001/2002 — Skarga oczywiście niedopuszczalna i oczywiście pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej)

(2007/C 170/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sanz Ruiz Sanz (Tervuren, Belgia), Anna Maria Campogrande (Bruksela, Belgia), Friedrich Mühlbauer (Bruksela) (przedstawiciele: początkowo G. Bounéou i F. Frabetti, następnie F. Frabetti, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i H. Krämer, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności, tytułem roszczenia głównego, postępowania w sprawie oceny za okres 2001/2002 w części dotyczącej skarżących, a tytułem żądania ewentualnego — sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej skarżących z tego postępowania

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako w części oczywiście bezzasadna, a w pozostałej części oczywiście pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej.
- 2) Skarżący poniosą swoje własne koszty.

(¹) Dz.U. C 106 z 30.4.2004.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 maja 2007 r. — Czigàny i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-149/04) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Ocena za okres 2001/2002 — Skarga oczywiście niedopuszczalna i oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)

(2007/C 170/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Imre Czigàny (Rhode-Saint-Genèse, Belgia); Isabel Alves (Luksemburg, Luksemburg); Georgette Henningsen (Bruksela, Belgia); i Michel Lucas (Tervuren, Belgia) (przedstawiciele: początkowo G. Bounéou i F. Frabetti, następnie F. Frabetti, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i H. Krämer, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia w odniesieniu do skarżących nieważności oceny za okres 2001/2002 (żądanie główne) i ewentualnie sprawozdań z przebiegu ich kariery zawodowej sporządzonych w ramach tej oceny

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona w części jako oczywiście niedopuszczalna i w pozostałej części jako oczywiście pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej.
- 2) Skarżący ponoszą własne koszty.

(¹) Dz.U. C 168 z 26.6.2004.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 maja 2007 r. — Wauthier et Deveen przeciwko Komisji

(Sprawa T-164/04) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Postępowanie w sprawie oceny za okres 2001/2002 — Skarga oczywiście niedopuszczalna i oczywiście pozbawiona jakichkolwiek podstaw prawnych)

(2007/C 170/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Patricia Wauthier (Tubize, Belgia) i Viviane Deveen (Overijse, Belgia) (przedstawiciele: początkowo G. Bounéou i F. Frabetti, następnie F. Frabetti, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i H. Krämer, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności postępowania w sprawie oceny za okres 2001/2002 w odniesieniu do skarżących, a ponadto sprawozdań z przebiegu karier zawodowych skarżących w tym postępowaniu.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako częściowo oczywiście niedopuszczalna, a ponadto oczywiście pozbawiona jakichkolwiek podstaw prawnych.
- 2) Skarżące pokryją własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 24.7.2004.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 maja 2007 r. — Gnemmi przeciwko Komisji

(Sprawa T-199/05) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Ocena za rok 2003 — Skarga oczywiście niedopuszczalna i oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)

(2007/C 170/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Laura Gnemmi (Arona, Włochy) (przedstawiciele: początkowo G. Bounéou i F. Frabetti, następnie F. Frabetti, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Berscheid i M. Velardo, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia w odniesieniu do skarżącej nieważności oceny za rok 2003 (żądanie główne) i ewentualnie sprawozdania z przebiegu jej kariery zawodowej sporządzonego w ramach tej oceny

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona w części jako oczywiście niedopuszczalna i w pozostałej części jako oczywiście pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej.
- 2) Skarżąca ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 193 z 6.8.2005.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 maja 2007 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-335/06) ⁽¹⁾

(Zdrowie zwierząt — Włoski rynek mięsa drobiowego — Odmowa przyjęcia przez Komisję wyjątkowych środków w celu złagodzenia skutków epidemii ptasiej grypy — Skarga na bezczynność — Zajęcie stanowiska kładącego kres bezczynności — Umorzenie postępowania)

(2007/C 170/53)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciel: G. Aiello, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: C. Cattabriga, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga na bezczynność na podstawie art. 232 WE mająca na celu stwierdzenie, że Komisja uchybiła swoim zobowiązaniom, ciążącym na niej na mocy art. 14 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego (Dz.U. L 282, str. 77), nie przyjmując wyjątkowych środków wsparcia rynku mięsa drobiowego w celu naprawienia szkód poniesionych przez hodowców kurcząt jednodniowych, których dotknęły środki weterynaryjne przyjęte w celu złagodzenia skutków ptasiej grypy i ograniczające handel w okresie od grudnia 1999 r. do września 2003 r.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje umorzona
- 2) Strony pokrywają koszty własne.

(¹) Dz.U. C 326 z 30.12.2006.

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2007 r. — Far Eastern Textile przeciwko Radzie**(Sprawa T-167/07)**

(2007/C 170/54)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Far Eastern Textile Ltd (Taipei, Tajwan) (przedstawiciel: P. De Baere, lawyer)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 192/2007 z dnia 22 lutego 2007 r. nakładającego ostateczne cło antidumpingowe na przywóz niektórych politereftalanów etylenu (PET) pochodzących między innymi z Tajwanu, w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, będąca tajwańskim producentem i eksporterem politereftalanów etylenu („PET”) wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 192/2007 z dnia 22 lutego 2007 r. nakładającego ostateczne cło antidumpingowe na przywóz niektórych politereftalanów etylenu pochodzących z Indii, Indonezji, Malezji, Republiki Korei, Tajlandii i Tajwanu w następstwie przeglądu wygaśnięcia oraz częściowego przeglądu okresowego na mocy art. 11 ust. 2 i art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (¹).

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi po pierwsze, że Rada naruszyła art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego (²) poprzez zastosowanie asymetrycznej metody obliczania marginesu dumpingu skarżącej.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że Rada naruszyła art. 253 WE nie podając odpowiedniego uzasadnienia, wyjaśniającego dlaczego symetryczne metody porównawcze nie odzwierciedlają pełnego zakresu praktyk antidumpingowych.

Po trzecie, skarżąca podnosi, że Rada naruszyła art. 2 ust. 10, 11 i 12 rozporządzenia podstawowego obliczając margines dumpingu skarżącej posługując się metodą zerowania, zerując ujemne marginesy dumpingu przy obliczaniu średniego ważonego marginesu dumpingu zgodnie z art. 2 ust. 12.

W końcu skarżąca twierdzi, że Rada naruszyła art. 253 WE nie podając odpowiedniego uzasadnienia, wyjaśniającego dlaczego margines dumpingu skarżącej ma być obliczany z zastosowaniem metody zerowania.

(¹) Dz.U. L 59, str. 1.

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2007 r. — Professional Tennis Registry przeciwko OHIM — Registro Profesional de Tenis (PTR PROFESSIONAL TENNIS REGISTRY)**(Sprawa T-168/07)**

(2007/C 170/55)

*Język, w którym sporządzona została skarga: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Professional Tennis Registry, Inc. (Hilton Head Island, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Vanhegan, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Registro Profesional de Tenis, SL (Madryt, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności pkt 1 decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 28 lutego 2007 r. (sprawa R 1050/2005-1) o odrzuceniu zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 2 826 709 dokonanego przez skarżącą dla towarów i usług należących do klas 16 i 41;
- odrzucenie sprzeciwu wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 2 826 709 w całości;
- nakazanie uwzględnienia zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 2 826 709 dokonanego przez skarżącą dla towarów i usług należących do klas 16, 25 i 41; oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Professional Tennis Registry, Inc.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy RPT PROFESSIONAL TENNIS REGISTRY dla towarów i usług należących do klas 16, 25 i 41 — zgłoszenie nr 2 826 709.

Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Registro Profesional de Tennis, SL.

Znak towarowy lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: krajowe graficzne znaki towarowe RPT Registro Profesional de Tennis, S.L oraz RPT European Registry of Professional Tennis dla usług należących do klasy 41.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu w całości.

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów w części i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego dla towarów i usług należących do klas 16 i 41.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia rady nr 40/94 w zakresie dotyczącym uznania przez Izbę Odwoławczą istnienia podobieństwa mogącego stwarzać prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd dotyczące wspólnotowym znakiem towarowym zgłoszonym przez skarżącą a wcześniejszymi znakami towarowymi Registro Profesional de Tennis. Izba Odwoławcza nie zbadała odpowiednio zasad znajdujących zastosowanie w przypadku, gdy sporne znaki towarowe są znakami złożonymi.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2007 r. — Opus Arte UK Ltd przeciwko OHIM — Arte (OPUS ARTE)

(Sprawa T-170/07)

(2007/C 170/56)

Język, w którym została sporządzona skarga: angielski

Strony

Strona skarżąca: Opus Arte UK Ltd (Waldron, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: D. McFarland, Barrister i J.A. Alchin, Solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Arte G.E.I.E (Strasbourg, Francja)

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 8 marca 2007 r. wydanej w sprawie R 733/2005-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Opus Arte UK Ltd.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny wspólnotowy znak towarowy „Opus Arte” dla towarów i usług należących do klas 9, 16, 25 i 41 — zgłoszenie nr 2 551 778.

Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: ARTE G.E.I.E.

Znak towarowy lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: wspólnotowe i międzynarodowe słowne i graficzne znaki towarowe zawierające słowo „ARTE” zarejestrowane w szczególności dla towarów i usług należących do klas 9, 16, 25 i 41.

Decyzja wydziału sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu w całości.

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania w zakresie dotyczącym usług należących jedynie do klasy 41 „Produkcja i dystrybucja filmów i programów telewizyjnych” oraz dopuszczenie rejestracji znaku towarowego dla innych towarów i usług wymienionych w zgłoszeniu.

Podniesione zarzuty:

na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

Po pierwsze skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza art. 73 i 74 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 (zwanego dalej „RWZT”). Zdaniem skarżącej Izba Odwoławcza nie powinna była odmówić uwzględnienia okoliczności faktycznych i dowodów przedłożonych przez skarżącą, ani oprzeć swej decyzji na założeniach faktycznych, które nie były wcześniej podawane przez strony, czy na niejasnych i gołosłownych twierdzeniach drugiej strony.

Po drugie skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 8 ust. 1 lit. b) RWZT w zakresie zawartego w niej ustalenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd wiążącego się ze oznaczeniami „ARTE” i „OPUS ARTE”. Zdaniem skarżącej wniosek taki nie może opierać się na wątpliwym podobieństwie znaków towarowych ani nie może skutecznie obalać domniemania wynikającego z dowodów braku prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd i z braku jakiegokolwiek dowodów na istnienie takiego prawdopodobieństwa oraz z faktu niezakłóconego współistnienia obu znaków na rynku europejskim.

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2007 r. — Avaya przeciwko OHIM — ZyXEL Communications (VANTAGE CNM)**(Sprawa T-171/07)**

(2007/C 170/57)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Avaya Inc. (Basking Ridge, USA) (przedstawiciele: adwokaci A. Beschorner, B. Glaser i C. Thomas)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: ZyXEL Communications Corp. (Hsin-Chu, Tajwan)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej nr R 156/2006-2 z dnia 14 marca 2007 r. dotyczącej zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego „VANTAGE CNM” (zgłoszenie nr 3 291 457);
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania poniesionymi w toku postępowania przed Sądem i obciążenie interwenta kosztami postępowania administracyjnego przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: ZyXEL Communications Corp.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy „VANTAGE” dla towarów i usług z klas 9 i 42 — zgłoszenie nr 3 291 457

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Avaya Inc.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny wspólnotowy znak towarowy „MULTIVANTAGE” dla towarów i usług z klas 9, 38 i 42 — zgłoszenie nr 2 409 589

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: W uzasadnieniu swojej skargi skarżąca przedstawia dwa różne zarzuty: zarzut naruszenia zasady równego traktowania i braku spójności praktyki decyzyjnej oraz zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i naruszenia ogólnych zasad prawa znaków towarowych.

W ramach pierwszego z zarzutów skarżąca twierdzi, że Izba Odwoławcza wydała decyzję odmienną od wydanej wcześniej w sprawie równoległej, która dotyczyła niemal identycznej kwestii, nie uzasadniając w żaden sposób tej nagłej zmiany praktyki decyzyjnej.

Dalej, w ramach drugiego z zarzutów, skarżąca twierdzi, że Izba Odwoławcza niedostatecznie uwzględniła identyczność towarów i usług oznaczanych kolidującymi znakami towarowymi, a także wysoki stopień podobieństwa samych znaków.

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2007 r. — Atlantic Dawn i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-172/07)**

(2007/C 170/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Atlantic Dawn Ltd (Killybegs, Irlandia), Antarctic Fishing Co. Ltd (Killybegs, Irlandia), Atlantean Ltd (Killybegs, Irlandia), Killybegs Fishing Enterprises Ltd (Killybegs, Irlandia), Doyle Fishing Co. Ltd (Killybegs, Irlandia), Western Seaboard Fishing Co. Ltd (Killybegs, Irlandia), O’Shea Fishing Co. Ltd (Killybegs, Irlandia), Aine Fishing Co. Ltd (Burtonport, Irlandia), Brendelen Ltd (Lifford, Irlandia), Cavankee Fishing Co. Ltd (Lifford, Irlandia), Ocean Trawlers Ltd (Killybegs, Irlandia), Eileen Oglesby (Burtonport, Irlandia), Noel McGing (Killybegs, Irlandia), Mullglen Ltd (Balbriggan, Irlandia), Bradan Fishing Co. Ltd (Sligo, Irlandia), Larry Murphy (Castletownbere, Irlandia), Paoric Conneely (Claregalway, Irlandia), Thomas Flaherty (Kilronan, Irlandia), Carmarose Trawling Co. Ltd (Killybegs, Irlandia), Colmille Fishing Ltd (Killybegs, Irlandia) (przedstawiciele: D. Barry, Solicitor, G. Hogan, SC, N. Travers i T. O’Sullivan, Barristers)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 147/2007 z dnia 15 lutego 2007 r. dostosowującego określone kwoty połowowe od 2007 r. do 2012 r. na mocy art. 23 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa,
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia oraz załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 147/2007 z dnia 15 lutego 2007 r. dostosowującego określone kwoty połowowe od 2007 r. do 2012 r. na mocy art. 23 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ponieważ, oraz w zakresie w jakim, wyżej wymienione przepisy obniżają kwoty połowowe makreli (*Scomber scombrus*) przyznane Irlandii na lata 2007 - 2012 r.,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze skarżący zmierzają do stwierdzenia, na mocy art. 230 WE, nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 147/2007 z dnia 15 lutego 2007 r. dostosowującego określone kwoty połowowe od 2007 r. do 2012 r. na mocy art. 23 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (¹).

Skarżący podnoszą, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonego rozporządzenia na podstawie czterech zarzutów.

Po pierwsze skarżący twierdzą, że Komisja nie miała kompetencji do ustanowienia zaskarżonego rozporządzenia obniżającego kwoty na lata 2007 - 2012 r., na mocy art. 23 ust. 4 rozporządzenia Rady 2371/2002.

W ramach żądania ewentualnego skarżący podnoszą, w razie orzeczenia przez Sąd, iż Komisja miała kompetencje do dokonania obniżek kwot połowowych na wiele nadchodzących lat w związku z przekroczeniem w przeszłości zdolności połowowych, że w ich opinii Komisja dopuściła się w niniejszej sprawie nadużycia uprawnień. Skarżący podnoszą bowiem, że Komisja nie ustaliła, iż państwa członkowskie, których dotyczy sporne rozporządzenie, mianowicie Irlandia i Zjednoczone Królestwo, przekroczyły przyznane im zdolności połowowe jak tego wymaga art. 23 ust. 4 przywołanego wyżej rozporządzenia w celu obniżenia kwot połowowych. Ponadto skarżący utrzymują, że nagła zmiana ustalonej polityki Komisji zmniejszania kwot połowowych „na podstawie roku poprzedniego”, odbiegająca od brzmienia art. 5 rozporządzenia Rady nr 874/96 i opartej na nim praktyki, była naruszeniem zasady uzasadnionych oczekiwań.

Ponadto skarżący twierdzą, że Komisja nie wskazała powodów uzasadniających jej decyzję, jak tego wymaga art. 253 WE. Na tej podstawie skarżący podnoszą, że Komisja nie uzasadniła spornego rozporządzenia w wystarczający sposób, w szczególności wobec faktu, iż stanowi ono jasną i radykalną zmianę polityki z poważnymi, negatywnymi konsekwencjami dla skarżących.

Wreszcie skarżący podnoszą, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, nie przyjmując wobec żadnej innej floty rybackiej środków równoważnych do przewidzianych w zaskarżonym rozporządzeniu w przypadkach, w których była ona informowana o istotnym przekroczeniu kwot połowowych innych, równie zagrożonych zasobów rybnych.

(¹) Dz.U. L 46, z 16.2.2007, str. 10.

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2007 r. — Reno Schuhcentrum przeciwko OHIM — Payless ShoeSource Worldwide (Payless ShoeSource)

(Sprawa T-173/07)

(2007/C 170/59)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Reno Schuhcentrum GmbH (Thaleischweiler-Fröschen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Schäffner)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Payless ShoeSource Worldwide, Inc. (Topeka, Stany Zjednoczone)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 lutego 2007 r. (sprawa R 1209/2005-1), w której oddalono odwołanie dotyczące postępowania nr 731C 0000 186 163/1 w sprawie wygaśnięcia praw do znaku towarowego (wspólnotowy znak towarowy nr 186 163 — Payless ShoeSource)
- obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia praw: Graficzny wspólnotowy znak towarowy „Payless ShoeSource” dla towarów i usług z klas 25, 35 i 42 — zgłoszenie nr 186 163

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Payless ShoeSource Worldwide, Inc.

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia praw do wspólnotowego znaku towarowego: Reno Schuhcentrum GmbH

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe oddalenie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia praw do znaku — utrzymanie rejestracji w mocy dla towarów i usług z klasy 25

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania w odniesieniu do pozostałych towarów i usług z klasy 25

Podniesione zarzuty: Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja dotknięta jest wadą proceduralną z uwagi na naruszenie art. 74 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz nieprawidłowe przeniesienie ciężaru dowodu. Zdaniem skarżącej w postępowaniu w sprawie wygaśnięcia praw do znaku ciężar dowodu odnośnie rzeczywistego używania spoczywa na uprawnionym do znaku towarowego. Ponadto skarżąca twierdzi, że Urząd nie może ponadto badać okoliczności faktycznych z urzędu, lecz powinien ograniczyć swoją ocenę do okoliczności faktycznych, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony oraz zgłoszonych przez nie żądań. Skarżąca twierdzi zatem, że należy uznać za niedopuszczalne wezwanie uprawnionego do znaku przez Izbę Odwoławczą w piśmie z dnia 18 października 2006 r. do przedstawienia oryginałów oświadczeń sporządzonych w obecności wyznaczonych osób w przepisanej formie, zwłaszcza że Izba ta wcześniej uznała początkowo przedstawione przez tegoż uprawnionego dowody za niewystarczające dla wykazania rzeczywistego używania.

Dalej skarżąca twierdzi, że wymienione oryginały oświadczeń nie zostały przedstawione w odpowiednim terminie, o którym mowa w art. 74 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, i w związku z tym nie mogą być dopuszczone.

Dodatkowo skarżąca twierdzi, że Izba Odwoławcza dokonała niewłaściwej interpretacji pojęcia rzeczywistego używania, naruszając tym samym art. 15 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2007 r. — Mediaset SpA przeciwko Komisji

(Sprawa T-177/07)

(2007/C 170/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mediaset SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: D. O'Keeffe, solicitor oraz adwokaci K. Adamantopoulos i G. Rossi)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- na podstawie art. 230 WE (dawny art. 173 traktatu WE) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. w sprawie pomocy państwa C 52/2005 przyznanej przez Republikę Włoską w formie dotacji na zakup dekodów cyfrowych, a w szczególności jej art. od 1 do 3;
- obciążenie Komisji całością kosztów poniesionych przez skarżącą w toku niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2006) 6634 wersja ostateczna ⁽¹⁾ z dnia 24 stycznia 2007 r., w

której Komisja uznała, że system wprowadzony przez Republikę Włoską na rzecz naziemnych nadawców cyfrowych świadczących płatne usługi telewizyjne oraz operatorów kablowych świadczących odpłatne usługi telewizyjne stanowi pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Skarżąca, będąca jednym z beneficjentów spornej pomocy, podnosi następujące zarzuty.

W pierwszej kolejności skarżąca stwierdza, że Komisja naruszyła prawo przy zastosowaniu i interpretacji art. 87 ust. 1 WE w związku z uznaniem przez nią, że: a) pomoc przyznana bezpośrednio konsumentom wchodziła w zakres zastosowania art. 87 ust. 1 WE, b) sporny środek przyznawał skarżącej „korzyść gospodarczą”, c) sporny środek był selektywny z powodu rzekomo dyskryminacyjnego charakteru oraz d) sporny środek powodował zakłócenie konkurencji na wspólnym rynku.

Ponadto skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i w sposób oczywisty naruszyła prawo, stwierdzając, że środek ten był niezgodny ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) WE.

Skarżąca stwierdza oprócz tego, że Komisja dopuściła się naruszenia istotnego wymogu proceduralnego poprzez przedstawienie, z naruszeniem art. 253 WE, niewystarczającego i wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia.

Wreszcie skarżąca stwierdza, że nakazując odzyskanie pomocy Komisja naruszyła art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ⁽²⁾, ponieważ a) nie uwzględniła uzasadnionych oczekiwań, jakie mogła mieć skarżąca na podstawie domniemania zgodności pomocy z prawem oraz b) nie jest możliwe określenie kwoty pomocy i zidentyfikowanie potencjalnych beneficjentów pośrednich.

⁽¹⁾ C 52/2005 (ex NN 88/2005, ex CP 101/2004).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U., L 83, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2007 r. — Euro-Information przeciwko OHIM CYBERHOME

(Sprawa T-178/07)

(2007/C 170/61)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Européenne de traitement de l'Information SAS (Strasburg, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Greffe i J. Schouman)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 marca 2007 r. w sprawie R 1249/2006-1 w zakresie odmowy rejestracji zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego CYBERHOME nr 4 114 666 dla części towarów i usług objętych zgłoszeniem w ramach klas 9, 36 i 38;
- zarejestrowanie zgłoszonego znaku towarowego CYBERHOME nr 4 114 666 dla wszystkich towarów i usług objętych zgłoszeniem

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „CYBERHOME” dla towarów i usług z klas 9, 36 i 38 (zgłoszenie nr 4 114 666)

Decyzja eksperta: odmowa rejestracji

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: skarżąca podnosi, że wbrew temu, co stwierdziła Izba Odwoławcza OHIM w zaskarżonej decyzji, jej znak towarowy ma charakter dowolny i w wystarczającym stopniu odróżniający, zgodnie z wymogami rozporządzenia Rady nr 40/94⁽¹⁾, w odniesieniu do zgłoszonych towarów i usług.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2007 r. — ANVIL KNITWEAR przeciwko OHIM — Aprile e Aprile (Aprile)

(Sprawa T-179/07)

(2007/C 170/62)

Język, w którym sporządzona została skarga: angielski

Strony

Strona skarżąca: ANVIL KNITWEAR, Inc. (Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: G. Würtenberger, T. Wittmann i R. Kunze, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Aprile e Aprile S.R.L. (Frazione Funo, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 marca 2007 r. w sprawie R 1076/2006-2,

dotyczącej sprzeciwu opartego na wcześniejszej rejestracji niemieckiego znaku towarowego nr 30 011 766 ANVIL, wniesionego wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 3 800 232 „Aprile” & Device;

- uwzględnienie sprzeciwu wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 3 800 232 „Aprile” & Device oraz odrzucenie wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego nr 3 800 232 „Aprile” & Device;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Aprile e Aprile S.R.L.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „Aprile” dla towarów należących do klas 18 i 25 — zgłoszenie nr 3800 232

Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: skarżąca

Znak towarowy lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: krajowy słowny znak towarowy „ANVIL” dla towarów należących do klasy 25.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 i art. 73 i 74 rozporządzenia Rady nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego polegające na tym, że Izba Odwoławcza nie zbadała kwestii tożsamości i częściowego podobieństwa spornych towarów, ani wzmocnionego charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego. Ponadto Izba Odwoławcza nie podała, obiektywnie i bezstronnie, podstaw, na których oparła swą decyzję, ani też nie uwzględniła odpowiednio bezspornych okoliczności faktycznych ustalonych w postępowaniu.

Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2007 r. — Eurocopter przeciwko OHIM (STEADYCONTROL)

(Sprawa T-181/07)

(2007/C 170/63)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Eurocopter (Marignane, Francja) (przedstawiciel: adwokat E.Soler Borda)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie w całości nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 marca 2007 r. dotyczącej zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego STEADYCONTROL nr 3 560 935 (R 8/2006-4).

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „STEADYCONTROL” dla towarów z klas 9,12 i 38 (zgłoszenia nr 3 560 935)

Decyzja eksperta: częściowa odmowa rejestracji dla towarów z klas 9 i 12

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 40/94⁽¹⁾ w zakresie w jakim zdaniem skarżącej i w przeciwieństwie do ustaleń w zaskarżonej decyzji wyraz „STEADYCONTROL” nie ma charakteru opisowego i pozwala na odróżnienie towarów objętych zgłoszeniem

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1944, L 11, str. 1).

(znaki towarowe i wzory) z dnia 7 marca 2007 r. w sprawie R 1285/2005-1;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Tequilas del Señor SA de CV

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny wspólnotowy znak towarowy „TEQUILA GOLD Sombrero Negro” dla towarów z klasy 33 — zgłoszenie nr 2 722 122

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzne krajowe znaki towarowe zawierające elementy słowne „SIERRA” i „CACTUS JACK SHOOTER” jak również graficzny krajowy znak towarowy zawierający rysunek „czerwonego sombrero” dla towarów z klasy 33

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2007 r. — Borco-Marken-Import Matthiesen przeciwko OHIM

(Sprawa T-182/07)

(2007/C 170/64)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Wolter)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Tequilas del Señor S A de CV (Guadalajara, Meksyk)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2007 r. — Avon Products przeciwko OHIM (ANEW ALTERNATIVE)

(Sprawa T-184/07)

(2007/C 170/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Avon Products, Inc. (Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat C. Heitmann-Lichtenstein)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 marca 2007 r. w sprawie R 1471/2006-2;

— obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ANEW ALTERNATIVE” dla towarów z klasy 3 — zgłoszenie nr 4 357 919

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 oraz naruszenie zasady równego traktowania.

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2007 r. — Calvin Klein Trademark Trust przeciwko OHIM — Zafra Marroquinos (CK CREACIONES KENNYA)

(Sprawa T-185/08)

(2007/C 170/66)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Calvin Klein Trademark Trust (Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci T. Andrade Boué, M.I. Lehmann Novo i A. Hernández Lehmann)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Zafra Marroquinos, S.L.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie R 314/2006-2);
- odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego słownego znaku towarowego nr 3386604 CK CREACIONES KENNYA;
- obciążenie OHIM i interwenientów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Zafra Marroquinos, S.L.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „CK CREACIONES KENNYA” dla towarów z klas 18 i 25 (zgłoszenie nr 3.386.604).

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: przede wszystkim wspólnotowy graficzny znak towarowy „CK Calvin Klein” (znak towarowy nr 66.712) dla towarów i usług z klas 3, 4, 8, 9, 14, 16, 20, 21, 24-27, 35 i 42 oraz krajowe znaki towarowe „CK” dla towarów z klas 18 i 25.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 i ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾ z uwagi na to, iż istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w odniesieniu do spornych znaków oraz na to, iż znak towarowy „CK” jest powszechnie znany.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 r. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2007 r. — Ashoka przeciwko OHIM (DREAM IT, DO IT)

(Sprawa T-186/07)

(2007/C 170/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ashoka (Arlington, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci A. Link i A. Jaeger-Lenz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 15 marca 2007 r. (sprawa R 635/2006-1);
- obciążenie OHIM kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „DREAM IT, DO IT!” dla usług z klas 35, 36, 41 i 45 — zgłoszenie nr 3 844 792

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 na takiej podstawie, iż zgłoszony znak towarowy będzie postrzegany przez właściwy krąg odbiorców jako pochodzący od konkretnego przedsiębiorstwa z uwagi na to, iż jako oznaczenie objętych nim usług nie wszedł do języka potocznego czy też nie jest zwyczajowo używany w praktykach handlowych

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2007 r. — Fastweb przeciwko Komisji

(Sprawa T-188/07)

(2007/C 170/68)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Fastweb SpA (przedstawiciele: M. Merola, członek służby prawnej, T. Ubaldi, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2006) 6634 wersja ostateczna z dnia 24 stycznia 2007 r. w sprawie pomocy państwa C 52/2005 (ex NN 88/2005, ex CP 101/2004) w zakresie w jakim uznaje ona dotacje na dekodery cyfrowe, przyznane przez Republikę Włoską, za niezgodną z prawem i niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa na rzecz nadawców naziemnej telewizji cyfrowej, oferujących usługi płatnej telewizji oraz operatorów płatnej telewizji kablowej (art. 1 decyzji);
- Stwierdzenie nieważności decyzji C (2006) 6634 wersja ostateczna z dnia 24 stycznia 2007 r. w zakresie w jakim nakazuje ona Republice Włoskiej odzyskanie od jej beneficjentów, a w szczególności od skarżącej, pomocy uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem (art. 2 i 3 decyzji);

- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie została zaskarżona ta sama decyzja co w sprawie T-96/07 Telecom Italia Media przeciwko Komisji ⁽¹⁾.

Na poparcie skargi zostały podniesione następujące zarzuty:

- naruszenie art. 87 ust. 1 traktatu WE, niedostateczne uzasadnienie oraz brak dochodzenia jeśli chodzi o uznanie działań za pomoc państwa. Skarżąca twierdzi w szczególności, że rzeczony działania nie stanowią pomocy państwa w zakresie w jakim nie obejmują przekazania zasobów państwowych na rzecz domniemanych beneficjentów i nie przynajmniej im korzyści o charakterze selektywnym ze szkodą dla konkurentów.
- naruszenie art. 87 ust. 1 traktatu WE, wewnętrzna sprzeczność i niedostateczny charakter uzasadnienia jeśli chodzi o zdefiniowanie i stwierdzenie występowania korzyści gospodarczej na rzecz domniemanych beneficjentów pomocy. Skarżąca podnosi, że uzasadnienie dokonanej przez Komisję oceny w zakresie określenia formy pomocy, i w związku z tym korzyści gospodarczej, jaką odnieśliby domniemani beneficjenci pomocy jest niedostateczne i oczywiście sprzeczne. Decyzja jest ponadto nieważna w zakresie w jakim nie wykazuje sposobu, w jaki dotacje przyznane konsumentom przy zakupie dekodów wskazywałyby na konieczne, automatyczne i niewątpliwe przyznanie korzyści gospodarczej na rzecz domniemanych beneficjentów pomocy.
- brak uzasadnienia w odniesieniu do wyliczenia pomocy, jaką należy odzyskać od beneficjentów oraz niezgodność z prawem żądania zwrotu pomocy z uwagi na naruszenie przepisów traktatu dotyczących pomocy państwa oraz art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. Skarżąca twierdzi, że proponowane przez Komisję wyliczenie korzyści jaka zostałyby przyznana rzekomym beneficjentom pomocy nie jest odpowiednio uzasadnione oraz wykracza poza kompetencje przyznane Komisji w traktacie oraz rozporządzeniu wykonawczym dotyczącym pomocy.
- niezgodność z prawem żądania zwrotu w zakresie w jakim jest ono od początku w sposób bezwzględny i obiektywny niewykonalne oraz brak uzasadnienia i naruszenie art. 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. jak też zasady proporcjonalności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 117 z 29.5.2007, str. 32.

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2007 r. — Comité de défense de la viticulture charentaise przeciwko Komisji**(Sprawa T-192/07)**

(2007/C 170/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Comité de défense de la viticulture charentaise (Sainte-Sévère, Francja) (przedstawiciel: adwokat C.-E. Guđin)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr SG-Greffe (2007) D/202076 z dnia 3 kwietnia 2007 r. skierowanej do przedstawiciela skarżącej, a więc aktu zaskarżonego w niniejszej skardze;
- uznanie za nieważną i niebyłą całości decyzji Komisji, w której oddaliła skargę złożoną do Komisji przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W decyzji z dnia 3 kwietnia 2007 r. Komisja nie uwzględniła skargi złożonej do niej przez skarżącą, dotyczącej rzekomego naruszenia art. 81 WE przez Institut National des Appellations d'Origine (INAO) we Francji oraz rzekomego naruszenia art. 81 i 82 WE przez wielkie przedsiębiorstwa zajmujące się obrotem koniakiem (Sprawa COMP/38863/B2-MODEF). W niniejszej skardze skarżącą wnosi o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

Na poparcie swej skargi skarżącą podnosi trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy oparty jest na rzekomym braku uprawnień członka Komisji, który był sygnatariuszem zaskarżonego aktu, ponieważ podpisał on ten akt „w imieniu Komisji”.

W drugim zarzucie skarżącą podnosi, że decyzja była w niewystarczającym stopniu uzasadniona, ponieważ w piśmie w sprawie oddalenia złożonej do niej skargi Komisja nie ustosunkowała się do wszystkich okoliczności wskazanych przez skarżącą.

W zarzucie trzecim skarżącą stwierdza, że Komisja nie zbadała złożonej do niej skargi z wystarczającą powagą.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Górażdże Cement przeciwko Komisji**(Sprawa T-193/07)**

(2007/C 170/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Górażdże Cement S.A. (Chorula, Polska) (przedstawiciele: R. Forbes, Solicitor i adwokat P. Muñiz)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżącą podnosi pięć zarzutów, na podstawie których należy stwierdzić nieważność decyzji Komisji z dnia 26 marca 2007 r. odrzucającej krajowy plan rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych (zwany dalej „KPR”), notyfikowanego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹) (zwanej dalej „dyrektywą”):

- a) skarżącą twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 9 ust. 3 dyrektywy, ponieważ decyzja odmowna winna była zostać podjęta w terminie trzech miesięcy od notyfikacji KPR. Skarżącą powołuje się następnie na uzasadnione oczekiwania, że ewentualna decyzja odmowna zostanie przyjęta w terminie trzech miesięcy, oraz że KPR powinien być zostać uznany za przyjęty z upływem tego terminu;
- b) skarżącą podnosi, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 9 ust. 3 i art. 11 ust. 2 dyrektywy, jako że ogranicza rodzaje zmian, jakie może zgłosić zainteresowane państwo członkowskie, oraz w szczególności ponieważ wyłącza ona możliwość zmian co do ilości przydziałów. W opinii skarżącą dyrektywa natomiast nie ogranicza swobody państw członkowskich w zakresie proponowanych zmian;
- c) zdaniem skarżącą w zaskarżonej decyzji Komisja wchodzi w zakres kompetencji państwa członkowskiego, w rzeczywistości jednostronnie decydując o ostatecznej treści KPR. Stanowi to naruszenie podziału kompetencji z art. 9 i art. 11 dyrektywy, jak i art. 10 WE stanowiącego zasadę lojalnej współpracy;

- d) ponadto skarżąca podnosi, że nie opierając się na najbardziej reprezentatywnych danych dotyczących emisji, zaskarżona decyzja błędnie stosuje kryteria nr 2 i 3 załącznika III do dyrektywy, co doprowadziło do błędnej oceny faktów;
- e) wreszcie skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 30 ust. 2 lit. i) i kryterium nr 1 załącznika III do dyrektywy, nie biorąc pod uwagę szczególnej sytuacji Polski jako nowego państwa członkowskiego i nakładając na nią bardziej rygorystyczne zobowiązania niż wynikające z Protokołu z Kyoto.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, str. 32).

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Lafarge Cement/Komisja

(Sprawa T-195/07)

(2007/C 170/71)

język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Lafarge Cement SA (przedstawiciele: P. K. Rosiak, radca prawny oraz F. Puel, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej K (2007) 1295 wersja ostateczna z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹), w której Komisja zdecydowała, iż pewne aspekty polskiego Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień do Emisji CO₂ na lata 2008-2012, notyfikowanego Komisji w dniu 30 czerwca 2006 r. są niezgodne z art. 9 ust. 1, art. 9 ust. 3, art. 10, art. 13 ust. 2 oraz kryteriami wymienionymi w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE. Kwestionowana decyzja redukuje o 26,7 % limit emisji dwutlenku węgla w latach 2008-2012 w stosunku do limitu zaproponowanego przez Polskę w notyfikowanym Komisji krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi, iż zaskarżona decyzja została wydana po upływie trzymiesięcznego terminu na jej podjęcie, określonego w art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE. Tym samym, zdaniem skarżącej, w dniu 26 marca 2007 r. Komisja nie była uprawniona do wydania zaskarżonej decyzji lub też co najmniej naruszyła istotny wymóg proceduralny.

Skarżąca zarzuca Komisji w drugiej kolejności, iż zaskarżona decyzja narusza kryteria nr 1 i nr 2 załącznika III do dyrektywy 2003/87/WE, bezpodstawnie obniżając rozdział uprawnień dokonany przez Polskę do poziomu znacznie niższego aniżeli pierwotnie notyfikowany, który był zgodny ze zobowiązaniami przyjętymi przez Polskę na podstawie Protokołu z Kioto.

Skarżąca podnosi również, że podejmując zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła przepisy art. 9 ust. 3 w związku art. 11 ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE oraz zasadę uzasadnionych oczekiwań i zasadę współpracy, ponieważ zamiast realizacji ograniczonych kompetencji określonych w art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE nie uwzględniając metodologii zawartych w KPRU II, zastosowała ona w zaskarżonej decyzji własną metodę ustalenia średniej rocznej maksymalnej liczby przyznaných Polsce uprawnień i narzuciła ją Polsce przejmując niesłusznie kompetencje, które dyrektywa powierza państwu członkowskiemu. Według skarżącej, Komisja naruszyła zasadę współpracy między instytucjami Wspólnoty i organami państw członkowskich, nie powiadamiając Polski o zastosowaniu własnego modelu ekonomicznego przed przyjęciem zaskarżonej decyzji, czym pozbawiła Polskę i zainteresowane przedsiębiorstwa możliwości wypowiedzenia się na temat jego przydatności i ewentualnego zakwestionowania danych i założeń będących podstawą wniosków Komisji.

W czwartej kolejności skarżąca wskazuje, iż Komisja naruszyła kryterium nr 3 załącznika III do dyrektywy 2003/87/WE poprzez wykorzystanie w zaskarżonej decyzji nieaktualnych danych dotyczących prognozowanego wzrostu PKB, użycie zbyt ogólnych danych służących do obliczenia wskaźnika emisyjności CO₂ oraz arbitralne obniżenie rocznego stopnia emisyjności CO₂ o dodatkowe 2,5 %.

Wreszcie skarżąca podnosi, iż zaskarżona decyzja nie jest wystarczająco uzasadniona i narusza z tego powodu art. 253 WE.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.Urz. L 275, str. 32, Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t.7, str. 24).

Zarzuty i główne argumenty skargi podniesione przez skarżącą są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-195/07.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.Urz. L 275, str. 32, Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t.7, str. 24).

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Dyckerhoff Polska/Komisja

(Sprawa T-196/07)

(2007/C 170/72)

język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Dyckerhoff Polska sp. z o.o. (przedstawiciele: P.K. Rosiak, radca prawny oraz F. Puel, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej K(2007) 1295 wersja ostateczna z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹), w której Komisja zdecydowała, iż pewne aspekty polskiego Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień do Emisji CO₂ na lata 2008-2012, notyfikowanego Komisji w dniu 30 czerwca 2006 r. są niezgodne z art. 9 ust. 1, art. 9 ust. 3, art. 10, art. 13 ust. 2 oraz kryteriami wymienionymi w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE. Kwestionowana decyzja redukuje o 26,7 % limit emisji dwutlenku węgla w latach 2008-2012 w stosunku do limitu zaproponowanego przez Polskę w notyfikowanym Komisji krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Grupa Ożarów/Komisja

(Sprawa T-197/07)

(2007/C 170/73)

język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Grupa Ożarów SA (przedstawiciele: P.K. Rosiak, radca prawny i F. Puel, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej K(2007) 1295 wersja ostateczna z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹), w której Komisja zdecydowała, iż pewne aspekty polskiego Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień do Emisji CO₂ na lata 2008-2012, notyfikowanego Komisji w dniu 30 czerwca 2006 r. są niezgodne z art. 9 ust. 1, art. 9 ust. 3, art. 10, art. 13 ust. 2 oraz kryteriami wymienionymi w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE. Kwestionowana decyzja redukuje o 26,7 % limit emisji dwutlenku węgla w latach 2008-2012 w stosunku do limitu zaproponowanego przez Polskę w notyfikowanym Komisji krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji.

Zarzuty i główne argumenty skargi podniesione przez skarżącą są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-195/07.

Zarzuty i główne argumenty skargi podniesione przez skarżącą są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-195/07.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.Urz. L 275, str. 32, Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t.7, str. 24).

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.Urz. L 275, str. 32, Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t.7, str. 24).

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Cementownia „Warta”/Komisja

(Sprawa T-198/07)

(2007/C 170/74)

język postępowania: polski

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Cementownia „Odra”/Komisja

(Sprawa T-199/07)

(2007/C 170/75)

język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Cementownia „Warta” SA (przedstawiciele: P. K. Rosiak, radca prawny oraz F. Puel, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Strony

Strona skarżąca: Cementownia „Odra” SA (przedstawiciele: P. K. Rosiak, radca prawny oraz F. Puel, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej K (2007) 1295 wersja ostateczna z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹), w której Komisja zdecydowała, iż pewne aspekty polskiego Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień do Emisji CO₂ na lata 2008-2012, notyfikowanego Komisji w dniu 30 czerwca 2006 r. są niezgodne z art. 9 ust. 1, art. 9 ust. 3, art. 10, art. 13 ust. 2 oraz kryteriami wymienionymi w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE. Kwestionowana decyzja redukuje o 26,7 % limit emisji dwutlenku węgla w latach 2008-2012 w stosunku do limitu zaproponowanego przez Polskę w notyfikowanym Komisji krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej K(2007) 1295 wersja ostateczna z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹), w której Komisja zdecydowała, iż pewne aspekty polskiego Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień do Emisji CO₂ na lata 2008-2012, notyfikowanego Komisji w dniu 30 czerwca 2006 r. są niezgodne z art. 9 ust. 1, art. 9 ust. 3, art. 10, art. 13 ust. 2 oraz kryteriami wymienionymi w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE. Kwestionowana decyzja redukuje o 26,7 % limit emisji dwutlenku węgla w latach 2008-2012 w stosunku do limitu zaproponowanego przez Polskę w notyfikowanym Komisji krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji.

Zarzuty i główne argumenty skargi podniesione przez skarżącą są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-195/07.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.Urz. L 275, str. 32, Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t.7, str. 24).

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2007 r. — Cemex Polska/Komisja

(Sprawa T-203/07)

(2007/C 170/76)

język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Cemex Polska sp.z o.o. (Przedstawiciele: F. Puel i M. Szpunar, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej K(2007) 1295 wersja ostateczna z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹), w której Komisja zdecydowała, iż pewne aspekty polskiego Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień do Emisji CO₂ na lata 2008-2012, notyfikowanego Komisji w dniu 30 czerwca 2006 r. są niezgodne z art. 9 ust. 1, art. 9 ust. 3, art. 10, art. 13 ust. 2 oraz kryteriami wymienionymi w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE. Kwestionowana decyzja redukuje o 26,7 % limit emisji dwutlenku węgla w latach 2008-2012 w stosunku do limitu zaproponowanego przez Polskę w notyfikowanym Komisji krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji.

Zarzuty i główne argumenty skargi podniesione przez skarżącą są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-195/07.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.Urz. L 275, str. 32, Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t.7, str. 24).

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2007 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-204/07)

(2007/C 170/77)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: Paolo Gentili, Avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej z dnia 26 marca 2007 r. nr 03059 — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach — mającej za przedmiot Program POR Sardynia 2000-2006 (nr CCI 1999 IT 16 IPO 010) — Zapłata przez Komisję kwot innych niż dochodzone;
- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej z dnia 14 maja 2007 r. nr 04718 — Programy i projekty na Cyprze, w Grecji, na Węgrzech, we Włoszech, na Malcie i w Niderlandach — mającej za przedmiot Program POR Sardynia 2000-2006 (nr CCI 1999 IT 16 IPO 010) — Zapłata przez Komisję kwot innych niż dochodzone;
- stwierdzenie nieważności wszystkich aktów pozostających w związku i wcześniejszych, a tym samym obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak powołane w sprawie T-345/04 Republika Włoska przeciwko Komisji (¹).

(¹) Dz.U. C 262 z 23.10.2004, str. 55.

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2007 r. — Włochy przeciwko Komisji**(Sprawa T-205/07)**

(2007/C 170/78)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Republika Włoska (przedstawiciel: P. Gentili, Avvocato dello Stato)*Strona pozwana:* Komisja Wspólnot Europejskich**Żądania strony skarżącej**

— stwierdzenie nieważności zaproszenia do wyrażenia zainteresowania nr EPSO/CAST/EU/27/07 w celu stworzenia bazy danych kandydatów do zatrudnienia w charakterze pracowników kontraktowych do wykonywania zadań w ramach instytucji i agencji europejskich, opublikowanego na stronie internetowej EPSO <http://europa.eu/epso/cast27/call> dnia 27 marca 2007 r. jedynie w języku angielskim, francuskim i niemieckim.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-156/07 Hiszpania przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2007 r. — Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware przeciwko Radzie**(Sprawa T-206/07)**

(2007/C 170/79)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co., Ltd (przedstawiciele: J.-F. Bellis, adwokat i G. Vallera, Barrister)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie nieważności cła antydumpingowego nałożonego na skarżącą rozporządzeniem Rady (WE) nr 452/2007 nakładającym ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącym o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz desek do prasowania pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 23 kwietnia 2007 r. Rada przyjęła, na wniosek Komisji rozporządzenie (WE) nr 452/2007 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz desek do prasowania pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy⁽¹⁾. Rozporządzeniem tym, które stanowi przedmiot niniejszej sprawy, nałożono na skarżącą cło antydumpingowe.

Skarżąca podnosi w swojej skardze, że nałożone na nią ostateczne cło było bezprawne w zakresie, w jakim przedstawiony Radzie przez Komisję wniosek o nałożenie ostatecznych środków, który jest podstawą zaskarżonego rozporządzenia, dotknięty jest dwoma wadami.

Skarżąca podnosi po pierwsze, że przedstawiony Radzie przez Komisję wniosek nie jest oparty na ostatecznych ustaleniach Komisji, lecz na ustaleniach tymczasowych. Skarżąca podnosi, że Komisja błędnie interpretuje art. 2 ust. 7 lit. c rozporządzenia (WE) nr 384/92⁽²⁾, jako zakazujący jej korygowania w trakcie dochodzenia, wstępnego ustalenia statusu przedsiębiorstwa w rozumieniu tego przepisu. Skarżąca podnosi w związku z tym, że wniosek Komisji dotyczący środków ostatecznych jest wadliwy z powodu oczywistego naruszenia prawa.

Ponadto skarżąca podnosi, że wniosek o nałożenie środków ostatecznych jest wadliwy z powodu naruszenia istotnych wymogów proceduralnych w zakresie, w jakim miał on zostać przyjęty z naruszeniem prawa do obrony oraz art. 20 ust. 5 rozporządzenia nr 384/96. Na poparcie swego zarzutu skarżąca podnosi, że Komisja przedstawiła swój wniosek Radzie przed upływem terminu na złożenie przez skarżącą uwag dotyczących skorygowanych informacji o ostatecznych ustaleniach, na których opiera się ten wniosek.

⁽¹⁾ Dz.U. 2007, L 109, str. 12.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej, Dz.U. 1996, L 56, str. 1, zmienione ostatnio rozporządzeniem (WE) nr 2117/2005, Dz.U. L 340, str. 17.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 14 czerwca 2007 r. — De Meerleer przeciwko Komisji

(Sprawa F-121/05) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Konkurs otwarty — Niedopuszczenie do egzaminów pisemnych — Doświadczenie zawodowe — Obowiązek uzasadnienia — Powiadomienie o decyzji komisji konkursowej — Żądanie ponownego przeegzaminowania)

(2007/C 170/80)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Michel De Meerleer (Ophain-Bois-Seigneur-Isaac, Belgia) (przedstawiciel: E. Boigelot, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej konkursu EPSO/A/19/04 w sprawie nieuwzględnienia kandydatury skarżącego i decyzji odmawiającej ustosunkowania się do żądania ponownego przeegzaminowania skarżącego oraz wniosek o odszkodowanie.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 60 z 11.3.2006, str. 52.

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2007 r. — Tzirani przeciwko Komisji

(Sprawa F-46/07)

(2007/C 170/81)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marie Tzirani (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: E. Boigelot, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Komisję w dniu 30 sierpnia 2006 r. o ponownym powołaniu pana X na stanowisko dyrektora w Dyrekcji „Regulamin pracowniczy: polityka, zarządzanie i doradztwo” Dyrekcji Generalnej „Personel i administracja”, a tym samym o odrzuceniu kandydatury skarżącej na to stanowisko;
- obciążenie strony pozwanej zapłatą, tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia oraz naruszenia kariery zawodowej skarżącej, kwoty 25 000 EUR, powiększonej o odsetki w wysokości 7 % w stosunku rocznym od dnia 29 listopada 2006 r., tj. daty złożenia zażalenia;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, po tym jak zażądała w ramach sprawy T-45/04 ⁽¹⁾ stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 21 stycznia 2003 r. o powołaniu pana X. na ww. stanowisko i je uzyskała, kwestionuje obecnie zgodność z prawem procedury, na podstawie której w wyniku tego unieważnienia Komisja ponownie powołała tę samą osobę na to samo stanowisko.

W uzasadnieniu swojej skargi, skarżąca podnosi najpierw naruszenie art. 233 WE, w zakresie w jakim Komisja nie podjęła koniecznych działań celem wykonania wyroku Sądu Pierwszej Instancji. Według skarżącej procedura powinna być ponownie otwarta nie tylko na etapie końcowym rozmowy kwalifikacyjnej z Komisją, ale już na etapie badania kwalifikowalności kandydatów zważywszy na kryteria ustalone w ogłoszeniu o wolnym stanowisku pracy.

Skarżąca podnosi ponadto naruszenie art. 7, 14, 29 i 45 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich, naruszenie wielu zasad ogólnych prawa, jak również istnienie nadużycia władzy.

(¹) Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie Tzirani przeciwko Komisji (dotychczas nieopublikowany w Zbiorze).

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2007 r. — Behmer przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-47/07)

(2007/C 170/82)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Joachim Behmer (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal, avocats)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że decyzja Prezydium Parlamentu z dnia 6 lipca 2005 r. dotycząca „polityki awansowania i programowania karier zawodowych” oraz „przepisy wykonawcze dotyczące przyznawania punktów za zasługi i awansu” z dnia 25 lipca 2005 r. są niezgodne z prawem;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego o nieawansowaniu skarżącego do grupy zaszerogowania A*13 ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2005 r. w związku z postępowaniem w sprawie awansu za 2005 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, urzędnik Parlamentu Europejskiego w grupie zaszerogowania AD 12, obecnie zastępca przewodniczącego Union syndicale Luxembourg (związek zawodowy europejskiej służby publicznej w Luksemburgu), podnosi przede wszystkim niezgodność z prawem decyzji wymienionych powyżej w tiret pierwszym, które stanowią według niego ogólne przepisy wykonawcze w rozumieniu art. 110 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), i które powinny być zatem wydane zgodnie z procedurą opisaną w tym artykule.

Skarżący podnosi ponadto naruszenie art. 45 regulaminu pracowniczego oraz zasad ekspektatywy rozwoju kariery,

równości traktowania, obowiązku uzasadnienia, jak również istnienie oczywistego błędu w ocenie. W szczególności podnosi, że administracja powinna była, po unieważnieniu w wyniku jego pierwszego zażalenia decyzji o przyznaniu mu 2 punktów za zasługi, awansować go do grupy zaszerogowania AD 13.

Wreszcie skarżący podnosi, że był dyskryminowany z uwagi na swoją działalność w przedstawicielstwie pracowników z naruszeniem art. 1d i art. 24b regulaminu pracowniczego, art. 1 akapit szósty załącznika II do regulaminu pracowniczego, jak również art. 17 porozumienia ramowego pomiędzy Parlamentem Europejskim a organizacjami związkowymi lub zawodowymi instytucji z dnia 12 lipca 1990 r.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2007 r. — Bui Van przeciwko Komisji

(Sprawa F-51/07)

(2007/C 170/83)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Philippe Bui Van (Hettange Grande, Francja) (przedstawiciele: S. Rodrigues i R. Albelice, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 5 marca 2007 r. oddalającej zażalenie skarżącego;
- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora generalnego Wspólnego Centrum Badawczego (WCB) z dnia 4 października 2006 r. w zakresie, w jakim dokonuje zaszerogowania skarżącego do grupy AST 3, stopień 2, chociaż był on początkowo zaszerogowany do grupy AST 4, stopień 2;
- wskazanie organowi powołującemu skutków wynikających ze stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji, a w szczególności: zaszerogowanie do grupy AST 4, stopień 2, zaszerogowanie do grupy AST 4, stopień 2 ze skutkiem wstecznym od dnia rozpoczęcia służby, wynikające z tego skutki w zakresie różnicy wynagrodzenia i odsetek za zwłokę przy wypłacie tej różnicy, jak również skutki związane z awansem;
- zasądzenie na rzecz skarżącego symbolicznego 1 EUR tytułem naprawienia doznanej krzywdy;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, laureat konkursu otwartego EPSO/B/23/04 ⁽¹⁾ mającego na celu utworzenie listy rezerwowej dla zatrudnienia pracowników technicznych w grupie zaszeręgowania B5/B4, został powołany na urzędnika w okresie próbnym po wejściu w życie rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniającego Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich ⁽²⁾. Pierwsza decyzja z dnia 28 czerwca 2006 r. o jego zaszeręgowaniu do grupy AST 4 została wycofana i zastąpiona zaskarżoną decyzją o jego zaszeręgowaniu do grupy AST 3.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżący podnosi naruszenie zasady równości traktowania i niedyskryminacji, w szczegól-

ności ponieważ niektórzy pracownicy, którzy również zostali zaszeręgowani do niższej grupy po zmianie decyzji, w wyniku postępowania poprzedzającego wniesienie skargi zostali ponownie zaszeręgowani do grupy AST 4.

Skarżący podnosi następnie oczywisty błąd w ocenie, jak również naruszenie zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. W szczególności twierdzi on, że decyzja z dnia 28 czerwca 2006 r. nie została wycofana w stosownym terminie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 81 A z dnia 31 marca 2004 r., str. 17.

⁽²⁾ Dz.U. L 124 z dnia 27 kwietnia 2004 r., str. 1.